

உ

ஓம் மகாகணபதியே நமஃ.

ஸ்ரீ கணேச கீதை

மூலமும் - உரையும்.

மங்களம்.

வேதநெறி பிறழாமல் விளங்குமடி யவருளத்தில்

விளங்கி மோன

நாதமடங் கிடுகிலையை நமக்கருள நல்வீர

நாதனான

போதவுருக் கணபதியே புகன்றருளுந் திருக்கீதைப்

பொருளை யோத

வேதவிநா யகவடிவா மவன்பதமே நினைந்துநிதம்

வியந்து வாழ்வாம்.

அவதாரிகை.

கரிமுகனா மிவ்வுலகங் கரியறியும் பொருட்டாய்க்

கரிமுகனைத் தினம்பணியுங் கரிமுகனுன் மகத்தாம்

கரிமுகனார் திருவடியைக் காதலிக்குஞ் சத்தங்

கரிமுகனின் றுளதாய வதுவிவண்டா னென்னே.

கரிமுகனார் விசுதியென வமைவுறுமோ கருதிற்

கரிமுகன்மாட் டத்தியத்த கற்பனையே யாகுங்

கரிமுகனே யீண்டெதுதான் மெய்ம்மையதா மதனைக்

கருணையினு லருள்புரிதி வீரசே ரரனே.

கணங்களின்பதி பதமரை கருத்தினி லிருத்திக்
கணங்களின்பதி வதனநின்றரு டிருமொழிக்குக்
கணங்களின்பதி திருவருள் கடையனேன் பெறற்கே
கணங்களின்பதி தருமதி கழறுவ னுரையே.

கருமமன்பு ஞானமெனுங் காண்டமூன் றோத்திற்
காண்டலென வீண்டுமே காண்டலுஞ் சூத்திரமே
வரும்விருத்தி வார்த்திகமும் வேதாந்தங் களிற்சேபாஸ்
வழங்குறுக விதிலாதி நான்கத்தி யாயங்
கருமமுரை காண்டமாம் பின்னான்க லறிவாய்
கருத்துருகும் பத்திரெறி வித்தார மதனைத்
தருநவம முதன்மூன்று ஞானகாண் டார்த்தந்
தருமேக தசமூன்று காண்டமெனத் தருமே.

அத்தியாயத்தி னுதியிற் சூத்திர
மெத்துமீரொன்ப தாயிடுமேலுறு
மத்தியாயத்தி னந்தம்விருத்தியாம்
பத்துமத்திற்கு வார்த்திகம்பாடுமே.

சூத்திரத்திற் சுலோகம்ரண்டது
யாத்துமாம் விடயம் பிரயோஜனம்
ஆத்தன்மூன்று வைராக்கிய மாறதாம்
தித்தத்ததுவ நான்குதிரியுமேல்.

சீவன்முத்தியைச் செப்புறுஞ்சூத்திரத்
தாவதிப்பொரு ளாகுந்தொகுப்பதாய்
மேவுமங்கங்கு யாவையுமேலுமேல்
ஒவலின்றி யுரைப்பனருளினால்.

கீதைவேறினிற் கீதியாதேததை
யீதினினுமெடுக்க மற்றீதினி
லோதலாகுமிகத் தொகுத்தோசுந்
கீதின்மற்றினி லின் னுரையென்னலாம்.

எவணதோவிற வாக்குமுதின்கடல்
எவணதோவென வெஞ்சடவிம்மதி
அவன தாடரணி யடைந்தாயினும்
சிவணலாமென வேசிறியேனெனம்.

கருவம் வெற்றி சமந்தரங்கா துகொள்
எருவபொய்யுத யஞ்சட ராக்குவர்
கரிவதனரின் னன்மொழி காற்கொளென்
பொருவிலானந்தம் புந்தியருந்துமே.

ஈண்டு நலமெலாநல்கும் பகவான் ஸ்ரீ ப்ராசரகுமரர்
லா மந்தமத்திம மதிகட்குத் திருவருணயப்பார் சர்வ
தார்த்த சங்கிரகப் பொருட்டு இதிகாசங்களையும் புரா
ணங்களையும் புரிந்தனர். அவற்றின்மாட்டோ அறம்பொரு
ட்பம் வீடெனும் பொருள்களை வெளியாகப் பொழிந்தனர்
நூலுள்ளும் மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீ பகவற்கீதைகளாம் உப
தங்களான் நன்குணர்த்தப் பெற்றபோதிலும் அருச்சு
அவ்வியாவற்றையுமே மறந்தனன் அவன் மீண்டும்
பகவானைச் சரணடைந்து அசுவமேத சமயத்தில் மீண்டு
தர கீதையால் ஸ்ரீ பகவானால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்
ப ஆகலின் பெரிது தடை யுடையதாம் இவ்வான்ம
தை ஸ்ரீ விக்கினராஜர் திருமுகத்தினின்றும் திருவருள்
யப்பெறின் விக்கினம் யாதொன்று மின்றிக் கைவல்லிய
தியின் பொருட்டாம் என்றெண்ணி ஸ்ரீ கஜானனரருள்
பதும் வரேண்யன் அருள்பெறுவதும் ஆமிக்கீதையை
நேண்பு புராணமத்தியில் இனிதமைத்தனர். ஆண்டும்
பிறிகேட்பவர் தம் முயல்கையின் பொருட்டுச் சூதர்
வாயிலாக விடயப்பிரயோஜனங்களைக் காண்பிக்கின்றார்.
திரு சுலோகங்களால்:—

மூ ல ம்.

மு த லா வ து

சாங்கிய சாரார்த்தயோக அத்தியாயம்.

ஸூத்ர உவாவ.

சுஷாடிஸ வுரானோகூ ஷ்யுதம் ப்ராஸிதம் த்யா |
கதொகிரஸவஹூதா ஷ்யுதம் ஷ்யுதம் ||

1. ஆறுமூன்றரு நூலிலருளிற்ற
கூறுநல்லமு தந்தனைக் கொண்டனன்
ஏறுமின்சுவை பேயமுதிதிலும்
வேறுயர்ந்த விழைந்தனன் மாந்தவே.

(வி - ம்.) ஈண்டுச் சுகமாக அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஒருவர்கேட்பது போலும் மற்றவர் கூறுவதுபோலும் என ஆக்கியாயிகைவாயிலாக ஜநகயாஞ்ஞவற்கிய சம்வாதத்தை யொளிர்விக்கும் பிருகதாரண்யகாதி யுபநிடத்துக்களிலே போலும் பிரத்தியக் காத்ம தத்துவம் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அவ்வுணர்வும் கைவல்லியத்தை யடைவிப்பதாய் மோகநீக்கவாயிலாக ஆமென்பது எல்லாவேதார்த்தங்களிலும் கண்டா கோஷமாம். ஆண்டிவ்வாதிய சுலோகார்த்தம் பதினென்புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை:—
“ மவ்விரண்டு பவ்விரண்டிரண்டிரண்டு வவ்வதுவா, மவ்வுறும்பிரத்திரயமாலிம்ப மக்கினிபோ, டொவ்வுங்குஸ்கமுங் காரூடமாகியே யொளிரும், செவ்விய பதினென்புராணங்களுக்கு செறியும்,” என்று சங்கிரகிக்கப்பட்டுள்ளன. மவ்விரண்டு - மார்க்கண்டேய புராணம் மத்சிய புராணம், பவ்விரண்டு - பவிஷ்யபுராணம் ஸ்ரீமத் பாகவதம். பிரத்திரயம் - பிரமாண்டபுராணம் பிரமபுராணம் பிரமவைவர்த்தம், இரண்டிரண்டு வவ்வது - விஷ்ணுபுராணம் வாயுபுராணம் வராகபுராணம் வாமனபுராணம், ஆ - ஆதித்தியபுராணம், லிங் -

இலிங்கபுராணம், ப - பதுமபுராணம், அக்கினி - அக்கினி புராணம், கூ - கூர்மபுராணம், ஸ்க - ஸ்கந்தபுராணம், காரூட - கருடபுராணம், ஆகப்பதினெட்டாம், உக்தம் - இவைகளிலியம்பிய, அமுதம் - அமுதம்போலும் பிரீதியை யாக்குவதாகிய நான்கு புருடார்த்தமாம். பிராசிதம் - உட்பாவிக்கப்பட்ட ணிப்பொருளினது பிராஸ்நாதி திருத்தியைச் செய்யும் பொதுமைபற்றிக் கேள்வியில் நிகழும் த்வயா - தேவரீராற் கேட்பிக்கப்பட்டது அடியேனாற் கேட்கப்பட்ட தென்பது திரண்ட பொருளாம். இவ்வாறு கேட்டபோதினும் அவற்றின் கேள்வியாற் கிருதார்த்தன் அல்லன்யான். ததோபி - அந்தப் புராணங்களினும், அதி - அத்தியந்தம், ரசவத் - இரதமுடையது, “இரதமேயாமது” வென்னும் மறையான், இரதம் பிரஹ்மானந்தமாம், அதுவே முக்கியமாகக் கூறுந்தன்மையைக் கொண்டு யாண்டு நிகழாநிற்குமோ அந்நூல் அதிரசமுடையதாகும். பாதும் - ஆதாரவோடுங் கேட்பதற்கு இச்சாமி - தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்பது பொருள். அல்லது, ததஃ - அந்தப்புராணங்களினின்றும் மிகச் சுவையதாக யாது மாந்தப்பெற்றதோ அஃதநேகமுறை கேட்பினும் ஆதியான்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக விக்கினங்களின் மிகுதிப்பாட்டான் மருட்டுகின்றது. அவற்றுள் ஆதிவியாதிஜன்னிய விக்கினம் ஆதியதாம், இரண்டாவது சீதோஷ்ணதிஜன்னியமாம், கடையதோ “ஆதலினிவர்க்கது பிரியமதன்றும், யாதிதை மனுடருணர்ந்திடலன்றே” எனத் தேவதைகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே தடைசெய்யுந் தன்மையைக் கூறும் மறையினாலேயே காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் அவ்வமுதத்தை யயில்வான் மூவிதத்தடைகளினின்றும் காக்கக் காதலிக்கின்றேன். ஸ்ரீவிக்கநேசுரர் திருமுகத்தினின்றும் வெளிப்போந்த வித்தை யமுதத்தை யுண்பிப்பையேல் அத்

தடைகளான் மருட்டுதற்கு முடியாதென அடைவித்தை நன்கு காக்கப்பட்டதாமென்பது கருத்து. அமுத்தம் - “பாமரர் தமக்குப் பிரஜை பின் பிரஜையே, வர்க்கதுவே மர்த்யமமீர்தமாம்” என்னும் மந்திரவரணத்தாழ்ந்தோர்க்குப் புத்திராதியேயமுதமாம். “பருகியேசை பவிப்பமேயமுதாம்” என்னுஞ்சுருதியான் மகத்தாலடைதற்கவமிருதம் உயர்ந்த வர்க்காம்; - “மேலே வந்தருதகைமேவுவன்” என்னுஞ் சுருதியினான் மூர்த்தன் நாடியான் முறைமுத்தித்தான வடைவமுதம் உயர்ந்த முயர்ந்தவர்க்காம்” மர்த்தியனமுதமயமாயிண்டுச் சத்பிரமஞ் சார்த்திடலாகும்.” என்னும் மறையான் உடவரினு முயர்ந்தவரினு முயர்ந்தவர்க்கமுதம் பிரஹ்மபாவ அஃதிண்டுத்தமமெனத் தமப்பு விசுதியானே யியம்ப்புறது. அவ்விதனால் அறியவாஞ்சித்த விடயம் பரம்பிரமெனக் காட்டப்பட்டது.

(அ - கை.) விடயம் விளம்பிப் பயன்பகர்கின்ற யெநாஜிதஜெயொஹிதூவ்யாப் ஸ்ரஹாஜித்யத யொமாஜிதம் ஸ்ரஹாஹிதநெஹாணயாவடி. ||

2. அரும்பாக வமுத மபமாகியே யானெதனால், விரும்பாத சிவ வமுதம் விரவிடுவேன் மிக்கவனாய்த் திரும்பாத திருயோகந் திகழமுந் தெனியதனைப், பெரும்பாக வடியேற்குக் கருணையினற் பேசுதியா

(வி - ம்.) யோகம் பிரஹ்மான்மைக்கியமாம் அயறையும் தூல் அமுதசாதனமாதலின் அமுதமாம், யோக அமுதம் அந்தப்பிரஹ்ம வுபநிடதத்தை, மே - பொருட்டு, கருணையால், திருவருள் செய்தியெனச் சம்மாம் மிருதம் - அசேதனம் காரணசகிதம் கோசபு

மாம், அதனினும் அயலாயது அமிருதஞ் சின்மாத்திரமாம் அம்முக்கிய ஈசுரர் அமிருதமயர். யேந - தேவரீராலுபதேசிக் கப்பட்டபிரஹ்மாமிருதத்தால் அமிருதமய ஈசுரனுக்காகாரியவு பாதியைக்கொந்துகாரணவு பாதித்தகைமையைக்கைப்பற்றிக் கடாகாசங்குப்பமடாகாசத்தன்மையை யனுபவித்து, அமிருதம் - காரணோபாதியையுங் கைவிடுதலானே தூய சின்மாத்திரப் பரபிரஹ்மத்தையடைவல், எல்லா வேதார்த்தங் களினும் சகுணப் பிரஹ்மபாவ அடைவின் வாயிலாகவே நிர்க்குணப்பிரஹ்மபாவ அடைவு இத்தேகத்தினின்றுங் கிளம்பிப் பரஞ் சோதியைப் பற்றித்தன்னுருவத்தானே தான் வீற்றிருக்கும் ” என்னுஞ்சுருதியானே கேட்கப்படுகின்றது. “அவனிங்ஙனம் அறிஞன் இவ்வாகபேதத்தினின்று மேலே கிளம்பி இத்துறக்கவுலகத்தில் எல்லாக் காமங்களுயுமேயடைந்து அமிருதத்தையினிதடைவன்” எனவுங் கேட்கப்படுகின்றது. சொருபமாக நிலைபெறுதலும் சுவர்க்கலோகமடைதலும் சகுணபாவ அடைவாம், பரஞ்சோதியைப்பற்றுதலும் அமிருத பாவமார்தலும் நிர்க்குணப்பிரஹ்ம பாவவடைவாம், பிரயோஜனம் வித்தைக்கு என விளம்பப்பட்டது. யதஃ— எதனுற் பதினொரு பொறியையும் பந்தித்த முமுகூஷ தொடக்கத்திலேயே வேதார்த்தத்தை அறிவுற்றவனுகிப் பிரஹ்ம வித்தையின்கண்ணே யதிகாரியாவனே அதனுனே என்பது பொருள். மகாபாகவெனத் தேசிகர் சிறப்பால்: “ஞானமிச்சையிலாமை நறுஞ்செல்வம், மானதன்மமனுஜர் கட்கீசுர, வானமான சிவவடிவானவர்க், கான நற்குண மென்று மமையுமே ” என்னுந் தக்ஷஸ்மிருதியினாலும், “ஞானமிச்சையிலாமை நறுஞ்செல்வம், மானதன் மந்திருப்புகழியாவையும், பானமாமிரு மூன்றும்பகமென, மோனமுற்ற முனிவர் மொழிவரால்” என்பதனாலும், பிரஹ்மவித்தையின் பொருமையாற் பெற்ற தடையற்ற ஞான ஐசுவரியாதி

குருவனுசரிக்கத் தக்கதாமெனக் காட்டப்பட்டது. ளாகிய ஐசவர்யாதிகளின் கூட்டம் பாகம் ஆம், ம பாகம் யாவனுக்கோ அவன் மகாபாகனவன். தீன் யினுலேனும், மிகுந்த சாதனங்களாலேனும், வேறு யினுலேனும், பிரஹ்மவித்தையின் மறுதானஞ் ச தாம் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுக் கருடே னக் கழறப்பெற்றது. தீவிர சமுசாரதுக்க பிடை துமிவர் அவசியம் சமுசாரத்தினின்றும் விபெடுத்தக் என்னும் எண்ணத்தா லென்பது பொருள். ஈண் ஹ்மகீதைகட்குப் பிரதிபாத்தியப் பிரதியாதகபாவ மாம். அதையவாவுவோன் அதிகாரியாவன் என ஁ சதுஷ்டயம் அறையப்பெற்றது சூதரது வினுவாயில றுணர்க.

(அ - கை.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ஆரம்ப அ அனுபந்த சதுஷ்டயத்தைச் சூதரது வினுவாயிலாக காண்பித்து ஸ்ரீ கஜானனவரேண்ய சம்வாத வா சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கும் ஸ்ரீ வியாசபகவான் கூற சுயதீதா஁வ்யவக்ஷ்யாஸி யொமரீம-஁வ்யகாஸரிநீ | நியுதகாவு஁தஸுருதராஜே மஜே஁வெநயா.

3. இனியரிய கீதையினையினிதாக வியம்பிடுவார் தனையறியும் யோகநெறி தனையொளிர வைப்பதி. மனனறியமாமுகனான் மணங்கமழ வழங்கியது உனையனைய வெனையவரு முள்ளுணர் வினவுவதே.

(வி-ம்.) ஈண்டு ஏறுமின்சவையதை விழைந்தனன்மா யென்று கூறும்சூதரால், அற்பச்சவையமைந்த அறம் னின் பங்களென்னுந் துச்சமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பல

னின்றும் தமக்கு நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமுடைமையும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் காட்டப் பெற்றன; மிக்கவனாதலின் எனச்சமாதி சம்பநந்தன்மையும், சிவவமுதஞ் சிவனுவல் எனமுமுகூழாதையும் காட்டப் பட்டன. இவற்றின் பின்னென்பது அதசப்தார்த்தமாம். ஹே சூத ! இத்தகைய சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனான உனக்கு அக்கீதையையினிது கூறுவேன் எனக் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. அவ்வெக்கீதையை யெனின்? யாது வரேணய அரசன் பொருட்டு, ஸ்ரீ கஜமுகதேவனால் உணர்வுறுத்தப் (பிரேரிக்கப்) பெற்றதாமோ. அவ்வாறே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் “கவ்வுமுன்னயன்றன் மனந்தனிற் சருக்கங்கருதுறுமிருதியைக் கதிர்த்துத், தவ்வுறப் பணிப்பக்கலை மகளவன்றன் றனிமுகந் தனினின்றும் தனித்தா, நிவ்வகையினிய வுருவுற வொளிர்ந்த வெழின்மறையருடரும்பரம், செவ்வுணர்வுறுத்து முனிவரிற்சிறந்த செல்வமே சிறியனேற்கருள்வாய்.”

என்று கூறப்பெற்றுளது. அதனானும் ஈசனைப்பிரளயகாலத்திற் பிரஜையாவும் அடைகின்றபடியானும், ஈசனினின்றும் சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரஜையாவும் உண்டாகின்றபடியானும், பிரபஞ்சம்முழுவதன்காரணம் ஈசரன் கஜவென்னுஞ் சப்தார்த்தமாம், அவ்வீசனே, முகம் - பிரதமம், காரியம் எதற்கோ அப்பரமாத்மாகஜமுகன், அக்கஜமுகனால் தன்னுற் சிருட்டிக்கப்பட்ட - வரேணயனுக்கறிவுறுத்தற்பொருட்டுக் கீதையெனப்பெயரிய சரசுவதி, நியுத்தமாம் - பிரேரிக்கப்பெற்றதாம், அதனால் “அயன்றனை முன்னரேயாக்கினோனெவன், மயலறு மறைகளே வழங்கினோனெவன்,

குருவனுசரிக்கத் தக்கதாமெனக் காட்டப்பட்டது. பகங்களாகிய ஐசவாயாதிகளின் கூட்டம் பாகம் ஆம், மகத்தான பாகம் யாவனுக்கோ அவன் மகாபாகனாவன். தீவிரசேவையினாலேனும், மிகுந்த சாதனங்களாலேனும், வேறு வித்தையினாலேனும், பிரஹ்மவித்தையின் மறுதானஞ் சம்பவியாதாம் என்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டுக் கருணையாலெனக் கழறப்பெற்றது. தீவிர சமுசாரதுக்க பிடையுற்றமூந் துமிவர் அவசியம் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடுத்தக் கடவர் என்னும் எண்ணத்தா லென்பது பொருள். ஈண்டுப் பிரஹ்மகீதைகட்குப் பிரதிபாத்தியப் பிரதியாதகபாவ சம்பந்தமாம். அதையவாவுவோன் அதிகாரியாவன் என அதுபந்த சதுஷ்டயம் அறையப்பெற்றது சூதரது வினாவாயிலா யென்றுணர்க.

(2)

(அ - கை.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ஆரம்ப அங்கமாய அனுபந்த சதுஷ்டயத்தைச் சூதரது வினாவாயிலாக வினிது காண்பித்து ஸ்ரீ கஜானனவரேண்ய சம்வாத வாயிலாகச் சாஸ்திரத்தைத் தொடங்கும் ஸ்ரீ விபாசபகவான் கூறல்:—

கயமீதாஹ்வக்ஷ்யாஸி யொமரிமஹ்வக்ஷ்யாஸிநீ |
நியுக்தாஹ்வதேஸுதாராஜே மஜீஹ்வநயா. ||

3. இனியரிய கீதையினை யினிதாக வியம்பிடுவாந் தனையறியும் யோகநெறி தனையொளிர வைப்பதிது மனனறியமாமுகனான் மணங்கமழ வழங்கியது உனையனைய வெனையவரு முள்ளுணர் வினவுவதே.

(வி-ம்.) ஈண்டு ஏறுமின்சுவையதை விழைந்தனன்மாந்தவே யென்று கூறும்சூதரால்; அற்பச்சுவையமைந்த அறம்பொருளின் பங்களென்னுந் துச்சமாக நிச்சயிக்கப்பட்ட பலன்களி

னின்றும் தமக்கு நித்தியா நித்தியவத்து விவேகமுடைமையும் இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் காட்டப் பெற்றன; மிக்கவனாதலின் எனச்சமாதி சம்பந்ந்தன்மையும், சிவவமுதஞ் சிவனுவல் எனமுமுக்ஷுதையும் காட்டப் பட்டன. இவற்றின் பின்னென்பது அதசப்தார்த்தமாம். ஹே சூத! இத்தகைய சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனான உனக்கு அக்கேதையினிது கூறுவேன் எனக் கொண்டு கூட்டிக்கொள்க. அவ்வெக்கேதையை யெனின்? யாது வரேண்ய அரசன் பொருட்டு, ஸ்ரீ கஜமுகதேவனால் உணர்வுறுத்தப் (பிரேரிக்கப்) பெற்றதாமோ. அவ்வாறே ஸ்ரீமத் பாகவதத்தும் “கவ்வுமுன்னயன்றன் மனந்தனிற் சருக்கங்கருதுறுமிருதியைக் கதிர்த்துத், தவ்வுறப் பணிப்பக்கல் மகளவன்றன் றனிமுகந் தனினின்றுந் தனித்தா, நிவ்வகையினிய வருவுற வொளிர்ந்த வெழின்மறையருடரும்பரம், செவ்வுணர்வுறுத்து முனிவரிற்சிறந்த செல்வமே சிறியனேற் கருள்வாய்.”

என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. அதனாலும் ஈசனைப்பிரளயகாலத்திற் பிரஜையாவும் அடைகின்றபடியானும், ஈசனினின்றும் சிருஷ்டிகாலத்தில் பிரஜையாவும் உண்டாகின்றபடியானும், பிரபஞ்சம்முழுவதன்காரணம் ஈசரன் கஜவென்னுஞ் சப்தார்த்தமாம், அவ்வீசனே, முகம் - பிரதமம், காரியம் எதற்கோ அப்பரமாத்மாகஜமுகன், அக்கஜமுகனால் தன்னாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட - வரேண்யனுக்கறிவுறுத்தற்பொருட்டுக் கீதையெனப்பெயரிய சரசுவதி, நியுத்தமாம் - பிரேரிக்கப்பெற்றதாம், அதனால் “அயன்றனை முன்னரேயாக்கினோனெவன், மயலறு மறைகளே வழங்கினோனெவன்,

கயமுகத்தேவனைக் கழன்மதியொளிப்பனை, யுயுவ
தற்கெண்ணியே யுபயமோதுவேன்” என்னுமிச்சுருதி
யின் பொருள் காட்டப்பெற்றதாம். ப்ருச்சதே - வினாப்புரி
வர் விளங்கும்வேட்கையர் என்பதுபொருளாம். கீதையின்
சிறப்பாம் யோகமார்க்கத்தைப் பிரகாசிப்பதென்பது:—
“உணர்வுறுபொறிகளைந்து முளமொடு மொடுங்கி மேனித்,
தணர்வுறுமதியும் போது தக்கமேற் கதியதென்பர், உணர்
வரிங்கதனை யோகமுரம்பொறிநிறுவலுற்ற, பணுமயலறுகப்
போ தபாயம்போ சீபுமன்றோ” என்னுமறையினும், “பிண்
டமாக்கு யொண்புலன்களின் குழுவினைப் பிணக்கில்புந்தி யிற்
கோட்டி, விண்டுதான் பொறியத னினைவெவற்றையும் வெறி
துறவறிவேயாய், பண்டை மாமறைமுடியெங்குஞ் சதுரிது
பவிக்குந் தத்துவமாக, வண்டுமாதிய தொடர்மொழிப்பொரு
ளறிவன்புகொண்டாமாறே” இருவகையிந்திரிய சமுதாயங்
களையும் விடயங்களினின்றும் விலகுமாசெய்து மதியதீன
மடைந்து சஞ்சலமிலாமற் சாதித்து மிருதியாதி மனேவியா
பாரத்தையு மிழந்து சின்மாத்திராகாரத்தைச் சிவணி அத
னனுசாரமாகவே எப்போதுமில்ங்குக, யோகநூலறிந்தாரும்
இதனை அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாமென்றறையாடுவர், சகல
மறைச்சிரங்களுமிதிற் சம்மதித்தொளிருமென்பதாம்; என்
னும் வார்த்திகத்தும் யோகத்திற்கு முக்கியத்தன்மைகாணப்
பெறுகின்றது. அதனாலேதின்றியாயினும் வித்தையழியும்
ஆகவுமாகாதாம் என்று கருதியே யோகமார்க்கப் பிரகாசஞ்
செய்வது எனப்பட்டது, ஞானமார்க்கப் பிரகாசஞ் செய்
வது எனப்படவில்லை. இதனானே பாதஞ்சலஞ்ஞாதிர பாடி
யமாற்றிய ஸ்ரீ பகவான் வாதராயணரால், நிருவிகற்க சமாதி
யைப்பற்றி விவகரிக்கும்போது “இவ்வவத்தையின்மாட்
டசனுக்காதல் அநீசனுக்காதல் ஞானிக்காதல் கைவல்லியம்
சித்தமாம்” என வியம்பப்பெற்றதாம்.

(அ - கை.) இங்ஙனம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண அருச்சுனர்கட் கேபோலும் ஸ்ரீ கணேசவரேண்யர்கட்கும் நூலினாலே தத்துவம் கிர்ணயிக்கப்பட்டபோதினும் உலக திருஷ்டியை யனுசரித்து அவர் தஞ் சம்வாதம் அறைகின்றார்; ஆண்டு அறியும் வேட்கையனாய - வரேண்யன் கூறல்:—

விவெஸூர ஊமாவாஹொ ஸவ-ஹிஷ்ரா விஸாராடி |
ஸவ-ஹிஷ்ரா ஸூராய-ததஜ் யொ மஹேவக-ஹிஷ்ரா ஊம-ஹி. ||

4. தடையொடிக்குந் தடம்பெருந் தோளினோப்
முடிபில் வித்தைகண் முற்றுணர்தாளின
யடையநூற்பொரு ஞண்மையறிந்தநீ
யுடையனுக் குரியாயுரையோகமே.

(வி - ம்.) ஈண்டு வியாதி - யாலசியம் சமுசயாதிகளும், துக்க சிந்தாகுலாதிகளும் தன்னொற்றடைகளாம்; இயக்கர் அரக்கர் மிலேச்சர் சோரர் வேடர் முதலாயினார் பிறிதாற்றடைகளாம், பாகண்டமார்க்கப் பற்றுமுதலானவை நூலாற்றடைகளாம், அந்த ஞானயோக எதிரிகளை முறையே நீக்க வேண்டிக்கொண்டு முற்பாதியால் விளிக்கின்றனன். அவ்வப்பாவபலன்களாய் விசேடமாகத் தடைபுரியும் ஆதிகட்கு நாசம் விக்கிரேசுர அதீனமாம், மத்தியமங்களின் சர்வஜன பாகுவாதிகளானே பாகுமதநாசம் மகாபாகுவின் அதீனமாம், அந்தியங்களின் சத்தசத்துநெறியுணர்ந்ததாய் தந்தை சதங்களினின்றும் ஆபத்தமனுக்குக் கிருபையினானே நாசமாம் என்பதாக முறையாய் விளித்தவன்றன்கருந்தாம். அற்றேல், எல்லா நூல்களிலும், தாரணைமுதலியவற்றுற் சாதிப்பதேயோகமென்பதும் அதன் சித்திவாயிலாக ஆவது கைவல்லிய அடைவென்பதும் சமமானமாம், ஆகவே சாக்காதி மார்க்கங்களினின்றும் நீக்கம் வேண்டுவது என்னைகொடோ

வென ஆசங்கித்துக் கூறுவார், சர்வசாஸ்திரார்த்த தத்வஞ்ஞ
என்றார். மேலாகவேனும் கீழாகவேனும் யாவன் அயன்
மார்க்கம் ஆசிரயிப்பனோ அவன் பிரத்தியவாய தத்வத்
ஆவன், எங்குமே சித்தியையடையமாட்டான் என்பது அம்
வச்சாத்திர இருதயமாம். இதுவிடயம் “கூறினனூல்வழி
சேர்குறிபேனா, தேறினவாறு செய்வாரிகலோகம், வேறிய
லார்பரலோகம் வினைக்கும், பேறினவானவை பேறுபெறு
ரால்,” தடுத்ததொழில் செய்வதுதகாதது தனக்கே, யடுத்த
தொழில் செய்துகெடுமேனுமழகையா, விடுத்த கருமம்பெ
ரிது செய்வதனின் மேலோர், தொடுத்தகருமஞ் சிறிது
செய்கைதொழிலென்றான். ஸ்ரீ பகவத் கீதையிலும் கூறப்
பெற்றுளதாம். எச்சாத்திரார்த்தம் எவற்கனுகூலம் எவற்
குப் பிரதிகூலம் என்னுந்தத்துவத்தை நன்குணர்ந்து பரம
காருணிகராகிய தேவரீர் அடியேனுக்குயாது இனிதாகத்தக்க
யோகமோ அதனையே, மெ - அடியேன் பொருட்டு, வ
தம் - அருளுவதற்கு, அர்ஹசி - ஆற்றலுடையவராக இருந்
கின்றீர்.

(4)

(அ - கை.) இங்நனம்வரேண்பராஜாவாற் பிரத்தித்
கப்பெற்றவராய ஸ்ரீகஜாநநர் அவனைப்புகழ்ந்துகூறுகின்றார்

ஸஜிஸ்ரவஸிதாராஜ துதிஸ்தௌநுமுஹாநஜ |

ஸுணஸீதாஃ புவக்ஷாநி யொமாஜித ஸீம்நுவ. ||

5. மன்னு மென்னருளான்மலருன்னது
நன்னர்மன்னநயமுணநண்ணுமான்
மன்னயோகவமுதமயமதா
மன்னகீதைசெவிகொள்ளருள்வனே.

(வி - ம்.) ஹேராஜந் ஹேவரேண்ய ! தெ - நினது
மதியோகக்கேள்விபாலன்புடையதாய், சம்யக்வியவசுதா-அழி

கியதுணிபுடையதாயது. ஆண்டேதுவையருளுவார் மம அனுக்கிரகாத் - எமதுதிருவருளால் என்றருளினர். “எவரையேவேண்டி எதைவிரும்பிடுவான், அவராலிவனதையடைந்திடுவானே” “கரிமுகனருளினானே கரியகவொருமை காலுந், திரமுறுநினைவின்றேற றிரியர்மற்றிருவரான, பரமருக்கினிதுமேவின் பகரிதுபவமாந்தன்னின் வருபெரும் பயத்தைநூறி வளமுடனளிக்குமன்றே” திருஷ்டஅதிருஷ்ட பலத்தோடுகூடிய அத்வைதபுத்தியானது அநேகந்தடைகளோடுகூடியதாதலின் இவ்வத்வைதவாதனை யென்னும் சமஸ்காரம் உயர்ந்தோர்க்குண்டாமாயின் யானைமுகக்கடவுளதுதிருவருளானேயாம். வித்தையுற்பத்திமார்க்கத்தூறும் விக்கினங்கொல்லாம் விலகுவதற்கு விக்கிரேசரஜராதனத்தால் முமுகசூக்கள் முயல்வுறவேண்டும், என்பதாம். பவமாந்தன்னின் வருபெரும்பயத்தை நூறி யென்பது அதன்கண்ணேதுவாம், வைராக்கியாதிசாதனம் எளிதாக வெப்தாமைகொண்டு சிறப்பாயஅதிகாரி எளிதல்லவென்பார் இருவர் அல்லதுதிரியர் - மூவர்என்றார். இதுமூரீபகவற்கீதையின்கண்ணும் “மாயுமானுடரநேகர்பாலொருவனென்னையாயுமனம்வைத்துளான், ஆயுமானுடரநேகர்பாலொருவனேயறிந்துமுடிவானையா” எனக்காணப்பெறலாம். என்னும்கருதிமிருதிகளின் கூற்றானே யோகநிஷ்டத்தன்மை கரிமுகன்றிருவருட் பயனெனக்காணலாம். கரிமுகன்அனுக்கிரகமுந்தான் எங்ஙனமெனச்சங்கித்து விளிப்பார் நிருபஎன்றார், விசுவத்தைக்காக்கும் நிற்பால் விசுவவுருவனாகிய எனது அனுக்கிரகம் அமைவதேயா மென்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணமாதலினானே தே - நிற்பொருட்டு, கீதையையினிதருள்வேன் நீயும் அதைபொருமையுடன்கேட்டி. எத்தகையது அதுஎனின், யோகாமிருதமயி - பிரஹ்மாத்மைக்கியத்தைப் பிரதிபாதிக்குஞ்சாஸ்திரம் அதையே முக்கியமாகச்

கொண்டது; சிருஷ்டியாதிகளோ அதனையுணர்ந்துகொடு
முபாயமாக ஈண்டுரையிடப்பெறும், கருத்தானேயன்று
மென்பதுகருத்தாம். (5)

(அ - கை) இனிவைவராக்கியமானது முதற்சாதனமாம்
அஃதுண்டாம்பொருட்டு அயலார் அங்கீகரித்த யோகங்
களைநிடேதித்தருளுகின்றார்:—

நயொமம் யொமஸித்ராஹு யெ-ஃமொயொமொ
நயஸுரியஃ | நயொமொவிஷயெ யெ-ஃமொ நயஸி
த்ராஹிலிஸயா. ||

6. ஒதியோகமியோகமென்றேதிலார்
மாதனத்தினியோகமுமாறுமே
ஓதனத்தினி யோகமுமியோகமோ
மாதவாதியுமன்னலுமன்றோ.

(வி - ம்) யோகம், அடையாததையடைவது பிரஹ்
மவித்துக்கள் யோகம் தந்நூலில் யோகசப்தார்த்தங்கூறிலர்;
மற்றோ, நித்தியம் அடையுற்றதேயாய ஆன்மாவைக் கண்டங்
கனுவிய மற்றதகண்டாபரணமேபோலும் அஞ்ஞானவழிவு
மாத்திரையானே யடையப்படுவதாமென்பர். ஆகலின்
லோகசித்தயோகபதார்த்தம் அவர் ஆதரிப்பதில்லை பென்பது
பொருள். ஆண்டு, ஆகஆன்மவாதிகளாகிய சார்வாகர்கள்
சுவாதந்திரியம் முக்தி பரா தந்திரியம் பந்தம், அவையும்
பொருளிருப்பினும்மகனாலாவனவாம் எனத் தனயோகமே
யோகமென்பர். அதனை நிடேதித்தருளுகின்றார் யோகோயோ
கோநவநீய என. யோகப்பொருட்டுப் பொருத்தமுற
ததனம் புருடார்த்தமாகாதாம். ஆகலின் தனத்தினைச் சாதிக்
கத்தக்க விடயங்களாகிய மாலை சந்தனவனியை முதலியவற்
றுனே யோகம் இன்பவேது அதுவேபுருடார்த்தமென

அயற்சார்வாகர் இந்திரியான் மவாதியரறைவர், அவர் மதத் தை ரிடேதித்தருளுகின்றார்:—நயோகோ விஷயைய்யோக என. துயிலின்கண்ணோ யுடம்பிற்கும் புலன்சட்கும் போக் தாவாயிராமை வெளியாம், போகமும் பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயங்களின் யோகமில்லாமற் சம்பவியாதாம் என மன ஆத்மவாதியர் வேறு சாருவாகர் பிரமாதாவின் ஸ்ரீகள் யோகம் யோகபதார்த்தம் எண்ணுகிறார்கள் அம்மதத்தை ரிடேதித்தருளுகின்றார்:—நவமாத்ராதிரிஸ்ததா வென. பிர மாத்திராதிகளானே எவ்வியோகம் அதுவும் யோகம் ஆகா தாம் என்பது பொருள். இதனானே அவர்கள் “வாழுகாறும் வளமுடன் வாழுக, வாழுதேட்டயல் கொண்ட விமாந்துக, காழசாம்பன் மயமுறுகாமழு, மேழவந்துற லெந்நனமீண்டு மே:” இவ்வண்ண மியம்புவர்.

(6)

(அ - கை.) ஆருகதர்களோ சர்வஞ்ஞுலத்திற்பிறப் பதே எப்போதுமேலே செல்லும்படியான வடிவகைவல் யத்திற்குச்சாதகம், ககனத்திற்பறக்கும் பான்மைக்குப் பற வைப்பிறப்பேபோலும் எனக்கூறுநிற்பர் அதைக்கண்டித் தருளுகின்றார்:—

யொமொய் விதுரோசூரெ ந-லயொமொ
நராயிவ | யொமொபொவநு வுசூரெ ய-ஸூ
ஷாஹுசிஹி: ஸஹ. ||

7. அனைதாதைகண்முதலாரொடுமடைவாகியவதுதான்
கனயோகமதலவாரகனபாலனவலவ
வினமேமுதன்மகவாதியவிவரோடுடனிலகி
யுனுநாலிருகுணயோகமுமொளியோகமதலவே.

(வி - ம்.) “தாய்வான் தந்தைவான் ஆய்குருவானறை”
என்னும்மறையினானே சிறந்ததாயாதியோகம் சிறந்த நராதிரி

யோகம்போலும் இவனை யுற்பத்தினின்றும் நிலக்குக சற்பதத் திற்சார்வதோசத்ததிருஷ்ட சாமக்கிரிபலமாம். ஆகலின் அல் தில்லாமல் அவரோடு யோகம்நித்பலமாம் என்பதுபொருள். ஆதிபதார்தம் ஆசாரியராவர். அவர் தமக்கும் நிர்ஜரப்பெயரிய யோகாப்யாசத்தானே இஷ்டசித்தியாம் குலத்திற்பிறந்தமாத் திரத்தானே யின்றாமென்பது பொருள். பயின்ற யோகமு டையவனும், உள்ளிருதயத்திற் சென்றவுறவினரையும் வரும் புத்திர பௌத்திராதியரையும் அலௌகிகக் காட்சியானே காண்பன்.

அணிமையும் மகிமாவெளிதாதலும், திணிமையுஞ் செறிவுஞ் செறிகாமமும், பணியுறீ சிதையும் வசிப்பான்மையுங், குணங்களெட்டெனக் கூறுவர் சித்தியே.” எனப் பிர சித்தமானவற்றோடு சையோகமாதல்யாதோ அதுவும் யோக மாகதாம் என்றருளுவார் யோகமெனறருளுகின்றார். உள் நிகழும் வேற்றுமையைப்பற்றி அஷ்ட நென்பதற்கு ஆக் தன்மையார் அஷ்டா ஸஹாஸ்யஇஹாஸ்ய என்பதாதி போலுமென்க. அணிமை நுண்குகளினும் அணுவாதல்; மகிமா - பொன்மலையாதியினு பெரிதாதல், எளிதாதல் - இல வினுமிலகுவாதல், திணிமை - கன்மல்தன்னினுங் கனமா தல், செறிவு - விதுமண்டலத்தையும் விரல்கொண்டு தீண்டப்பெரல், செறிகாமாம் - உள்ளங்கை யன்னாதிமாத்திரங்கொண்டும் நூறுயிரம் போஜனம் நுகர்வித்தல், ஈசுதை - தண்ணில விரவியாதி யரையுந்தன்வாய்ப் படுத்தல், வசிப்பான்மை - திவ்வியதாகிய ஸ்திரீமுதற்பொருளை, வவ்வினு முளந்தான் வழுவாநிருத்தல். சென்றது முதலியதெரித லும் எண்சித்தியும் என்னுமிவற்றோடு சேர்தலும் யோக மாகாதென்பது பொருள். (7)

(அ - கை.) ஆருகதாதியர் கருதியயோகங்களை யகற்றியருளிச் சித்தர் எண்ணியயோகத்தைச் சிறிதாயருளு கின்றார்:—

நலயொமஃ ஓயியொயொமொ ஜமஹு-தா-வ்யா |

நாஜ்யொமஹுநொயொமொ நயொமொ மஜவாஜிஹிஃ ||

8. உலகேபுகணலமேலுரு வுறுவாடீன யுறலு
மலயோகம் துலகான்வரு மரசாயிட லதுவு
மலயோகயொண் ணயவாரண மணிதேர்ப்படை யுடைய
நலயோகமு மலயோகமெய் நனிதேர்வுறி னிறையே.

சித்தரோமண்ணீரனல்கால் விண்ணின்றெழுந்த ஐந்தன் வடிவமாய யோககுணமுயலுங்கால் “நோயுஞ்சரையுமாயுமி யோகத், தீயின்மயமாங் காயமுற்றார்க்கிலை.” என்னும் மறை யால் ஐம்பூதங்களையும் வெற்றிகொண்ட யோகியினது ஐம் பூதவிகார ஆகம் ஜரையற்றதும் மரணமற்றதுமாம். அவ னும் அவ்வபுவுடன் எல்லாத் தேவவுலகங்களினும் உலகி இரம்பை திலோத்தமை ஊர்வசியாதி யற்புதபாதரோடு மிவ் வண்ணம் எவ்வியோகமியையுமோ, எங்ஙனம்வாழ்வுற்றிருந்த ஜனகராஜனது தேகத்திற் சுலபையெனப்பெயரிய யோகினி புகுந்துவாழ்ந்தனளோ எங்ஙனந்தான், இறந்தநந்தஅரச னது தேகத்திலொருயோகிபுகுந்து யோகாந்தனெனப்பெய ரிய மன்னவனுகியிருந்தனனோ, எங்ஙனந்தான் ஸ்ரீவசிட்ட ரது தேனுவானது விசுவாமித்திரஅரசருடைய அடக்கப் பொருட்டு அளவிறந்த கரிபரிகளோடுற்ற சேனையையோக வல்லமையாற் சிருஷ்டித்ததோ; அத்தகையயோகமும் இம் மோக்ஷசாஸ்திரத்தில் யோகபதப்பொருளாகாதாம் என்பது பொருள் மூன்றுலகங்களிலும் அற்புதவடிவம்வாய்ந்த முகிண்முலைக் கருங்கட்செவ்வாய்ப் பாவையர்தம்மோடும்

சேர்ந்துவாழ்தல்யாதோ அதுவும்தோகமாகாதாம் என
தென்னுஞ்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கூட்டுக. இங்ஙனங்கர்
ளோடு மெவ்வியோகம் அதுவும்தோகம் ஆகாதாம்
மற்றனதெற்றெனப்புலனும்.

(அ - கை.) அற்றேற் சார்வாகமதத்தில் மரணமேயே
மென்ப அஃதெல்லாநாலோடும் முரண்படுதலின் எ
தக்கதேயாம். அயலாயமதமிரண்டும், “அவைசமாதியில்
பூராகும், சிவவெழுச்சியிற் சித்திகளாமே” என்னும் ஸ்ரீ
சலிபகவானது சூத்திரத்தால், சித்தியைச்சேவிக்கும்
கூலையும் சித்திகூலையும் சமாதியிடைபூறதாகக் கைவ
தடையென விலக்கவேண்டும், அவ்விருமதங்களுள்
சம்மதமாகாமையின், வேதத்தினுபதேசிக்கப்பட்ட
கத்தைவிலக்கமுடியாமை வலுக்கலாமே யெனக்கடாவிவ்
யிறுத்தருளுகின்றார்:—

யொமொநெநுவடிவாவி யொமொயொமாயி-
வியை | யொமொயை வதுவொகவு நலயொ
உதொஉ. ||

9. கண்ணிரன் பதமேயுறு கதியோகமு மியோக
மெண்ணாவரு தவர்தோகம தெண்ணுரய னுயர்வா
னண்ணாவது நலயோகம தலவாமிக நாடின
றண்ணாரளி யுருவாரிதை தமியேனுள் மிலையல்.

ஜீவப்பிரஹ்மஐக்கியத்தை விரும்பியமுழுக்கூறு
பரிமேதசதம்பயப்பதாய இந்திரபதத்தின் ஆதிபத்
அடைவுவடிவயோகமியாதோ அதுவும்திரியமின்றும்.
டப்பட்டதொன்றன்றும். “பண்ணியதொழிறருபயன்
யாவையு; மண்ணிடைதுகர்ந்திடமாளுமாறுபோற்,
ணியவினைதரும்போகமியாவையும், விண்ணிடையிருந்த

வித்துமீளுமால்” என்னுஞ்சுருதியினால், அதற்கழிவுபாடார் தன்மை யறையப்பட்டிருத்தலின். உபாசனையோடுகூடிய தொழிலான் அடையத்தக்கதாய சத்தியலோகத்தின் எவ் வியோகமுளதோ அதுவே முக்கியயோகமாக இருக்குகவே னின்? அறைவார். யோகோய என. சத்தியலோகம் - பிரஹ் மலோகமாம். “அயனுலகடைந்தோர்யாவருமயனர், வியன் வீடுறுங்கான் விழுமதியமுதாற், பயனுருவீட்டைப் பற்றிநிற் பாரே” “அயனிளோடுமவர்களேவருங், கயமுறுங்கடைக் காலங்குறுகவே, யயன்முடிவிலறிவையடைந்துமெய், யியல் பரம்பதமெய்துவரென்பவே” என்னுஞ்சுருதிமிருதிகளினானே சத்தியவுலகத்தின்யோகம் முறைமுத்தியின்பயன், அந் தத்திலறிவுபெறுதலாற்பெறலாம், என்றாலும், ஆண்டுப்பாவ னையின் ஏற்றத்தாழ்வா வியற்றப்பட்ட மேற்கீழ்த்தகைமைக ளாகிய மகிழ்ச்சிவாட்டவேதுக்களிருத்தலின், அயனர் வாழும்வரை அவ்வனுபவமகற்றமுடியாததேயாகும். ஆகலின் மம - உடனேகைவல்லததையடைவிக்கும் உணர்வைபருளும் எமது, புந்திக்குச்சத்தியலோகயோகமும் முக்கியயோகமாக இயைந்திலையென்பதாம். (9)

(அ - கை.) கேவலங்கருமத்தினுதல், உபாசனையோ டுற்றகருமத்தினுதல் அடையத்தக்கலோகயோக முக்கிய யோகமாகாதொழிக, அநித்தியபலத்தோ டுற்றமையானும், அதிசயவாநந்தத்திற்கிடனாகலானும்; யாண்டுதான் யானே சர்வேசரன் எனக்கே இந்நந்திகேசராதியரும் ஜயவிஜயாதி யரும் ஏவலராவர், சனகாதியரும் என்னையேதுதித்தேத்து வர், எனதுமைந்தரேயாய இரணியகருப்பாதிபர் எனதாணை யினானே சுருஷ்டியைச்செய்கின்றனர் என்னுமபிமானம் கோமுதலியவற்றிற் கோத்தன்மைமுதலியவற்றைப்போலும், ஓவ்வொருபாசகன்பொருட்டும் முடிவுபேறடைதல்காணப்

படுகின்றது அவ்விவ்வெல்லாருமே துல்லியர் யாவருமேயழி வற்றவர், யாவருமேநாற்றோளர் ஆண்டென்னும் சுருதிபுரா ணைகளின் பிரமாணத்தினே அச்சைவ அல்லது வைஷ்ணவலோகயோகம் முக்கியயோகமாகப்பவிக்குகவேயெனின்? கூறியருளுகின்றார்:—

செவஸ்ய யொமொநொயொமொ வெஷ்வஸ்ய
வடிஸ்யம் | நயொமொஹூவஸூய-ஃகூம் உநகூம்
தகூவொதா. ||

10. பஸ்முஹர் தெய்வசைவப் பதத்தினிற் நிதித்தநுனும் வலிமிகு யோகேயன்றும் வைணவபதத்தில் வாழ்தல் தலைமைசெய் புட்பவந்தத் தகைமைகள் யோகமாகா மஸிபொரு ளளகைமன்னு மன்னவ யோகமாகா.

(வி - ம்) சைவபதத்தின் எச்சேர்க்கையுளதே அது வும்யோகமாகாததேயாம், இன்னணம், வைஷ்ணவபதத்தின் எச்சேர்க்கையுளதோ அதுவும்யோகமாகாததேயாம், என ஆவிருத்தியாற்றிப்பொருத்துக. நோ என்பது, 5-உ என்னும் நிபாதமிரண்டன்றொகை ஆகாததேயென்பதுபொருள். இவ் விருபக்கங்கட்கும் அவைதிகத்தகைமையைக் குறிக்கும் பொருட்டு உ-என்னுந் தேற்றப்பொருணிபாதமாம், வைதிக மதத்திலோ சத்தியலோகத்தினும் மேலாகஞானகருமபலமில தாமென்பதுகுணிபாம், எங்ஙனம், பழுதைப்பாம்பு ஒவ் வொருபு நுடனுக்கும் முடிவுபேறடைகின்றதோ அங்ஙனம் ஈசரத்தகைமையபிமானமும் அத்தகைத்தேயாம் அவித்தை யாலாவதாகலின் வேறுபடுவதின்றாமென்பதுகருந்தாம். “தழு தழுத்தோமிருவர்கடமக்குப்பழுதைப் பாம்பிருபங்கொளி ராதாம்” எனவிராட்டுப் பாவனையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீவார்த் திகத்தில் வழங்கப்பட்டுளதாம், அவ்வத்தேவதைகளின்பத

அடைவுயோகமாகாதொழிக, அவ்வத்தேவதைத்தன்மைய
டைவோ யோகமாகலாமேயெனின்? கூறியருளுகின்றார்:—
நயோகோபூபகூர்யத்வம்சந்த்ரத்வம் நகுபேரதாவேன. சந்த்
ரத்வம் ந-என்னும்நகாரத்தைக்குபேரதா ந-எனமிண்டும்வருத்
திக்கொள்க, நினைது பூபத்தன்மை கிரியையின்யயனாதலே
போலச் சூரியத்தன்மைமுதலனவும் காரியத்தன்மையானே
கிரியாபலமேயாம் இவ்வாறு சைவவைஷ்ணவத்தகைமையும்
பாவணையின்காரியமாகலின் மானதவினையின்பயனும், அவ்
விரண்டும் அநித்யமாமென ஸ்ரீவார்த்தீகஆசிரியர் கூறியுள்
ளார். “எதுநீணினைவால்வருமின்யயனென்னவேயும், எது
தான்வினையாலெழுமின்யயனென்னவேலும், அதுதானிலை
யன்றெனநீயகத்தாரந்துவாழ்தி, பொதுமாதர்கள் காதலிற்
போதலைப்போலுமன்றே”. யாவர்தாம் அஞ்ஞானத்தடைத்
தகைமையை யவாவாதவராய் நேராகவேதியானிசாத்திய
மாயமோக்ஷமறைவரோ அவர்பொருட்டறைந்ததா மிது
வென்க. பாவணையதீனபலத்திற்கு நிலையிலாப்பன்மையிற்
றிருட்டாந்தம் போதுமாதர்போதல். கற்பகோடிகாலத்திய
துக்கித்வபாவணையேடுபெடும்போது அற்பப்பயிற்சியாலாகிய
பாவணை அழியாதெங்ஙனிற்கும். தத்தம்பக்கங்களைமேன்
மையாகமிழற்றும் சைவவைஷ்ணவப் போலிகளின்நீக்கப்
பொருட்டு இரண்டையுங்கவர்ந்தருளியதாம். (10)

(அ - கை.) பஞ்சமகாபூதங்களுள் ஒவ்வொருவிடயதா
ரணையான் அவ்வப்பூதத்தன்மையி னடைவுண்டாமெனப்
பௌதிகர் எண்ணுகின்றனர் அவரைநீக்கியருளுகின்றார்:—

நாபிகுக்ஷம் நாநலக்ஷம் நாபிரக்ஷம் நகாலதா ।
நவாரூணம் நநெநகீப்தும் யொமொநஸாவத
ஊஜிதா, ॥

11. அலைவுறு மநிலத் தன்மையழற்றிடு மநலத் தன்மை
பொலிதரு மமரத் தன்மை பொன்றிடுங் காலத் தன்மை
நிலவுறும் வருணத் தன்மை நிருதியார் தன்மை தானும்
தலமிகு சார்வ பெளமத் தன்மையுமேயாக மாகா.

அநிலத்வம் - காற்றுத் தகைமையினடைவு யோகமா
காதாம், இன்னணம் அநலத்தன்மை - தீத்தன்மைச்சேர்க்
கையோகமாகாதாம். ஈண்டு அநில அநலசத்தங்களான்
அவற்றை யபிமானிக்குந்தேவதைகள் கவரத்தக்கனவாம்,
அவரும் பிரளயகாலத்தில் தமதுஉபாதியின் ஒழிவான் அழி
வர். ஆகாயமோ அவயவமற்றதாம் அழிவின் காரணமாய்
அவயவப்பிரிவுபொருந்தாமையின் அமரமாம், அத்தன்மை
யினடைவு அமரத்தன்மையாம் அதுவுமேயோகமாகாதாம்.
பிறப்பவெல்லாங் காலோபாதியென்பதாற் ககனமீறாயுவு
பாதியாவும்ழியுங்காற் காலமுங்கழியுமாகலின் காலஅபி
மானிதேவதைத்தன்மையடைவும் யோகமாகாது என்றரு
ளியதாம், நகாலதா என்பது. வருணன் ஜலஅபிமானிதே
வதை, அத்தன்மையினடைவைவருணத்தன்மையென்றதாம்,
அதுவுமேயோகமாகாதாம். நிருதி - பிருதிவி; அதிதி, இலா
நிருதிஎன்னும்வேதாங்கநிகண்டின்கண்ணே பிருதிவிப்பெயர்
களில் நிருதிபதத்தின்பாடமிருத்தலின், அதனபிமானிதேவ
தைத்தன்மையினடைவு நிருதியார்தன்மையெனப்பட்டது,
அதுவுமேயோகமாகாதாம் என்பதுபொருள். பிரகிருதி
மகத்து அகங்கார இந்திரியபூதபௌதிகப்பெயர்வாய்ந்த
சித்தம்பற்றுமெல்லாப்பூமிகளிலும் யாவன்சஞ்சரிக்கின்றன
னே அவ்வப்பூமிமேன்மைப்பட்டபோழ்து அவ்வப்பூமி
தாதான்மியத்தையடைந்து அழிவதில்லையென்பதை யோக
வாசித்தத்திற் கூறப்பட்டபுசண்டரெனப்பெயரிய காகத்தி
னிடத்திற்கண்டாம்; அப்புசண்டர் அநந்தபூதபௌதிகப்

பிரளயங்கள் சென்றொழிந்தபோதினும் இன்றும்வாழ்கின்ற
 னர் எனக்கேட்கப்படுகின்றனர், அவரும் சகுணவித்தையின்
 பலத்தாற் கட்டுற்றவராகி இப்போழ்தும் விதேககைவல்
 யத்தை யடையாமலிருக்கின்றனர், ஆகலின் அத்தகைய
 வன்யாவனோ அவன்சார்வபௌமனெனப்படுகின்றனன், அத்
 தன்மையினடைவு சார்வபௌமத்தன்மையாம், அதுவும்
 யோகமாகாதாம்; யோகோநசார்வ பௌமதாளன்பதன்
 கண்ணே மூன்றாவது அக்ஷரத்திற்குக் குறுமையுண்மையின்
 கட்டுக்குலையுக்கசடு ஆர்ஷமாதலின் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாம்,
 இவ்வெல்லாயோகங்களின் யோகபலத்தின் அளவுண்மை
 வாயுவழங்கியபுராணத்தில் வழங்கப்பட்டுளது:—“பொறியி
 னைச்சிந்தைசெய்வோர் புகறசமனுவினெல்லே, நெறியுறவிருப்
 ப்பூர்தரிகழ்வினை நினைவரானோர், தறிசதநிறைந்ததான சுகத்
 திரமிருப்பர்புத்த, ரறிவினரனூற்றார்வதாயிரந்தசமென்பா
 ரால் பூன்றனூறியிரந்தான் பொன்றார்புலப்படாத, வான்
 றருமாயைதன்னை வணங்கிடுமனத்தினூர்கள், தோன்றிடுங்
 குணமதொன்றுந் தோன்றுறுப்புருடன்மன்னை, வான்றவத்
 தடைந்துகாலவரையறைவழங்கலின்றே.” நிரக்குணமாய்த்
 தூய்தாய்த் துவம்பதார்த்தமாயபுருடனையடைந்து காலஎண்
 ணிக்கையிலதாம்என்பதனாற் பிரகிருதியின்கண்ணே இலயப்
 படுமெனவியம்பப்பட்டதாம், அவனும் அயற்கற்பத்தில்
 மீண்டுமுற்பவிப்பன். அவ்வாறே பரமஇருடியரின்சூத்திர
 மும் :— “பிரப்பின்பிரத்யயம் பிரியுடற்பகுதி, யிறப்புறு
 மனத்தரினெனவாமென்ப” எனக்கூறுகின்றது. பிறப்பு -
 ஜன்மம், பிரத்யயம் - காரணம்; ஜன்மமேயவர்தஞ்சமாதி
 லாபத்திற்காரணம், அவர்தஞ்சமாதி பிறப்பின்வேறுதாவாம்,
 அலதுகைவல்யகாரணமாகாதாம், என்பதுசூத்திரபதத்தின்
 பொருளாம். இவ்வியோகபலன்களினின்றும் யாவன் விரக்
 தனோ அவன்எமதுகருத்திற்கிசைந்த ஜீவப்பிரஹ்மாத்மைக்

கிய சாக்ஷாத்காரயோகத்தில் அதிகாரியென ஆறுசுலோகங்க ளானேபிரூபிக்கப்பட்டனன். (11)

(அ - கை.) திருவாய்மலர்ந்தருளிய பலவேறுவகையாய எல்லாயோகங்களின்பயன்களும் நதிக்கடனியாயம்பற்றியாண் டெள்ளடங்காநிற்குமோ தமது திருக்கருத்திற் கிசைந்ததான அந்தஞானயோகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்:—

யொமம்நாநாவியம் ஹ-ஓபயம்ஐதி ஜாமிநஸ்தம் |
ஹதிவித்யஷாநொகெஜி தாஹாரா விநெதஸஃ. ||

12. அறிவினர் பயில்வர் நீதி யவனிகா வலனே கேணி
செறிபல வகையின் யோகஞ் செப்பினம் விநிவ தாக
பொறிபயி லுலகில் வேட்கை போக்கின ராவர் போக
நெறியிலர் வீரி யந்தா நெகிழ்த்திலர் நிமலர் தாமே.

இதனதுபொருள்:—ஈண்டு அறிவினர்-அவாவற்ற அதி காரிகள், இனியாம்நிகழ்ச்சியைப்பற்றி அறிவினர்என அறை யப்பெற்றனர். “அக்கினியவாவியது அன்னாதனமார்க்கா வேன்” என்பதன்கண்ணே அக்கினித்தன்மைக் காமனுகியயஜ்மானன் அக்கினியெனக்கூறப்படுவதேபோல அறிவினைவிரும் பியோர், யோகம் - ஞானோபாயத்தை, யுஞ்ஜந்தி - அனுட்டிப் பர், பஞ்சமலகாரகற்பணையாற்பயில்வரெனவிதித்ததாம்என் பதுபொருள். “இனியதைக்காணுமருமுபாயம்யோகம்” என யோகத்திற்கு ஞானவுபாயத்தன்மைமற்ற இரணியகருப்பகவா னை சூத்தரிக்கப்பட்டது. “தனதா மனுபூதியினுலதோர் தனியாமறிவாரறிவாரினிதே, கனிவாய்மடவார்க்குமாமிசநேர் கனியானவளோவறிவாள்விழிதா, னனிமேவிலதாதியிலேகடி னநலமேவுறவோவறிவாரதுபோற், கனயோகிலர்காணுவரோ கரியைக் கரிமாழுகளுருணாடிலரே. எனத்தக்கராற்றிரிபு வாயிலாகக்காட்டப்பட்டது. யோகியேகாண்பனென்பது

கடையடி பின் கருத்தாம். பூபவென விளித்தருளியது பூமியைப் பொறுமைபுடன் காப்பதே போலப் படியாக ஏறும் முறையானே வெற்றிகொண்ட அவ்வவ்வியோக பூமியையும் காப்பதற் காற்றலுடையவனாவாயென அரசுன யற்சாகப்படுத்தியருளியதாம். அவ்வியோகம் எத்தகைய தெனின் நாநாவிதமாம் - வெகு வகையினவாம், அங்ஙனமன்றோ:—சவிகற்ப நிருவிகற்ப வேற்றுமையானே இருவகையாய் போகம் சவிகற்பமும் விதர்க்கத்தோடு கூடியதும், விசாரத்தோடு கூடியதும், ஆநந்தத்தோடு கூடியதும், அஸ்மிதை யோடு கூடியதும் என நால்வகையாம், அவற்றினுள்ளும் விதர்க்கமானது சவிதர்க்கம், நிர்விதர்க்கம் என்னும் வேறுபாட்டால் இருவகையாம், இவ்வாறே விசாரமும் சவிசாரம் நிர்விசாரம்என்னும் வேறுபாட்டால் உணர்க, நிர்விகற்பமும் பவப்பிரத்யயம், உபாயப் பிரத்யயம். என இருவகையாம், பவப்பிரத்யயம் விதேகர்கட்கயல் பிரகிருதி பெயர்கட்கயல் என்பதாக இருவகையாம், உபாயப்பிரத்யயமும் தானே கிளம்பல் பிறராக்கிளம்பல் இரண்டானுங் கிளம்பாமையென மூவகையாம், ஆகவே நிருவிகற்பம் ஐவகைப் பேதத்ததாம். இவற்றின் இலக்கணங்கள் மேலே வெளிப்படுத்தப்படும். ததம் - விரிவாகவிளம்பினும், பிரமாண சொரூப சாதனபிரயோஜனங்களான் இனிதாக இயம்பினேம். அல்லது, அயல் போகங்களின் பயன்களாகிய ஐசுவரியங்கள் எதனது ஏகதேயத்தி லொடுங்குகின்றனவோ அதனால்து விரிவதாகச் செப்பினம், இவ்வாறாய் போகத்தை யனுஷ்டிப்பவரின் பலத்தை யருள்புரிவார்:—பவந்தி வித்ருஷா லோகே என்றருளினார். நோக்கப் படுதலின் லோகம் - விடயம்: சுவர்க்கலோகம், மனத்தான் மிகவினிது விளங்கும் எனக் காண்டலின், யோகபூமியும் உலகமாம். இருவகை

யாய வுலகத்திலும் விடயத்திலும் வேட்கை யிலாமை - ட
 நின்மை திருஷ்டிபாசை லீப்சை அஃதற்றவர் “அவ்வா
 மாவை யாவனன்கறிவன், செவ்விய வவனெலா லோகமு
 செறிவன், அவ்வியல் காமமனைத்தையு மடைவன்” என
 னபலத்திலெல்லாப் பலன்களும் அடங்கக்காண்டலின் இ
 வேட்கை யிலாமையையும் சித்தனுக்குத் தானாகச் சித்தமா
 சாதகினுக்கோ முயல்வாற்சா திக்கத்தக்கதாம். “சிறப்பதாசு
 தன்ன நிவுருவினைத் தெரியின், வெறுப்பிலாமையே முதல
 குணமெலாம் விரவும், மறப்புருவொரு முயல் விலாப
 லிவன்றனக்குப், பொறுப்பதே முதற்சாதனமாகவோ பெ
 ருந்தா,” எனவியம்பப் பெற்றுளது. எவை சித்தனிலச்
 ணங்கள் எனப்படுவனவோ அவையே பயில்பவனுக்கு
 பயில்வாலாக்கத் தக்கனவா மெனப் பகர்தலின், வருவனவ
 றின் கண்ணும் இத்தகைய நியமத்தைக் கண்டுகொள்
 வேட்கையின்மை யாங்கனமா மாலோவெனின்? ஜிதாஹ
 ராதலின் போகேச்சை யற்றவராதலின், “துன்புறுத்தாப
 பிறரைப் போகவின்பந் துய்ப்பதிங்கிலையேயாமால்” என்ன
 நியாயத்தான் முற்றினும் ஹிம்சை செய்யாதவர் ஆவர் எ
 பதாம். விரேதசர் - வீரியத்தை நெகிழ்த்திலர் - மேனோ
 கிய வீரியத்தை யுடையவர் - பிரஹ்மசாரி விரதத்தில் நி
 பெற்றவரென்பது துணிபு. “பரம் பிரமச்சரி யத்தாற்பா
 கிற், நிரமீவ்வான்மாத் தீர்வழிலாததே எனப் பிரஹ்ம ச
 யம் கெடாத ஆன்மஞான வேதுவாமெனக் காணப் பெ
 கின்றது. இயம நியமங்கட்கு மீலுது பலக்கணமாம். அன
 யும்:—கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பெண்ணை
 வாமை. ஏராமை, இயமங்களாம். தூய்மை, மகிழ்ச்சி, தவ
 தன்மறையிறல், கடவுளை வழிபடல், நியமங்களாம். எ
 னுஞ் சூத்திரங்களால் யோக சாத்திரத்திற் காண்பிக்கப் ப
 டனவாம்.

(அ - கை.) வேட்கையின்மை முதலிய மூன்றும் அமானித்தன்மை முதலிய வெல்லாச் சாதன உபலக்கணப் பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டனவாம். அதன துள்ளடங்கிய பயனைப் பகர்ந்தருளுகின்றார்:—

வாவயநூஷிவாஹூரகா நூஸீகூதஜமசூயாஃ ।

கரூணாவஹூஹூடியா ஹோயயதிவகாஹூந. ॥

13. புனிதம் பெற யாரையுமே செய்யும் புண்ணியர்காண்
டனிதந்திடு மும்மையுலகையுந் தம்வயத்தோர்
கனிதந்தையா னிறைமாமனக் காரரோரோர்
சனிதம்பெறுசாதனர்க் குண்மையைச் சாற்றுகிற்போர்.

அவர்களோ வேட்கையின்மை முதலியவற்றினே குறிப்பிக்கப்பட்ட இயமநியமாதிகளால் தாமே இராகத்துவேடாதி யின்மையிற் புனிதராகி யாவரையும் புனிதராக்குவர் - புனிதமாகிய வேட்கையின்மை முதலிய குணங்களோடு கூடிய வராகச் செய்வர். ஆகலின், யாவருக்கு முபகரிக்குந் தன்மையினுனே, மும்மையுலகையுந் தம்வயஞ் செய்தவர், உலகத்திலுள்ள உத்தம மத்திம அதம மூன்று வகையுயிர்களை யும் தமது வயப்படுத்தியவர். அவ்வாறே:—அகிஞ்சை நிலைத் திடிலதன் சந்நிதியில், மகிபுகழ் வைரத்தியாகம் வருமே” என்னுஞ் சூத்திரமுமாம், சாதகனது சார்வபௌம அஹிம்சாதி களானே அதமங்களாய்ப் பிறப்பிலே வைரமுடையபூனை யெலி முதலியவையும் அவனது சந்நிதியில் அஹிம்சாதி பரங்களாம் என்பது சூத்திரார்த்தமாம், கருணை - தீனர்களிடத்தில் அனுக்கரகபுத்தி, அதனானிறைந்த மனத்தினர். இதுவும் மைத்திரியாதிகட்கும் உபலக்ஷணமாம், இதனானே யாவருக்கும், நேயராகிய அவர் ஓரோரதிகாரிகளை ய டீட்

வுற்று அவர்கட்கு இதத்தையுணர்த்துகின்றனர், சாதனர்க்
கென்றமையானே அநதிகாரிகளை யுபேக்ஷிப்ப ரென்பதாம்.

(அ - கை.) இவ்வண்ணஞ் சாதனங்களையும் அதன்
பலன்களைக் கூறியருளிக் கூறியருளிய யோகத்தினது நானாவை
கைமையை விரித்தருளுகின்றார்:—

ஜீவநுதூஹுஷேஹா வரூபாநநூவிணி ।

நிவீயூக்ஷணீவஸ்யுதூ வரஹ்ரஹ்ஸுஷிஸ்யிதம் ॥

14. பரமா சுக வருவாகிய பனிமா மடு தனிலே

திரமா முழுகினர் வாழ்தரு திகழ்வீடுறு பெரியோர்

உருமேய்விழி யிமைமுடியு ஞாயிர்வாகிய சிவமாம்

புரமேய்மன நிலையே யுறு பொருள்காணுவர் திறனே.

ஈண்டு யோக சூத்திரமிது:—“சிறப்புண்மை சிறப்பின்
மை குறிமாத் திரமே குறிப்பின்மை யென்பவை குணங்
களின் படியே” அவற்றுட் சிறப்புண்மையன - தூலபூதங்
களாம் சிறப்பின்மையன - ஐந்து தன்மாத் திரைகளும் பதி
னொரு பொறிகளுமாம், குறிமாத் திரம் - மகத் தத்துவமாம்
குறிப்பின்மை - பிரதானமாம், ஆண்டு இயமநியமங்கள்
யைந்த யோகியாய்ச் சுவாசத்தை நிறுத்திப் பிராணனை
வெற்றிபுரிந்தவனுய் மனத்தை வழிப்படுத்த வாஞ்சித்தவ
னுய்ச் சிறப்பினின்றும் சிறப்பின்றியதற்குச் செல்ல இச்சித்
தவனுய் முன்மொழிந்த ஊங்களானே சித்தத்தை யொரு
மைப் படுத்துபவனு யிருப்பவனுக்குத் தினந்தினலயப்பயிற்
சியாற் சிறப்பின்றி யதன் அடைவின் முன் எச்சித்தலயமுன்
தோ அது துயிலேயேயாம், சிறப்பின்றியதை யடைந்த
அதன்பின் குறிமாத் திரத்தை யடைய அவாவியவனுக்கு
அதனை யடைவதற்கு முன்பு சித்தலயமாம் அதேவிதே க

தம், அசம்பிரஞ்ஞாதமாம். இவ்வண்ணம் குறிமாதிரித்
தையடைந்து அதன்பின் புருடனையடைய அவாவியவன்
அவனை யடையாமல் இடையில் எச்சித்தலயமுளதோ அது
பிரகிருதி லயர்த்தம் நிருவிகற்பமாம், அவற்றுள் ஆதியது
தூலதே கத்தினின்றும் விடுபட்டிருத்தலின் விதேகமெனப்
பெயரிய அஃதிங்கு ஜீவன் முக்தபதார்த்தமாம், இரண்டா
வது பகுதியின்பால் லீனமாதலின் பகுதிலயமெனப் பெயரிய
அஃதிங்கு, ஹ்ருதே - காரணத்தில் மக்க்னமென மலரப்
பெறும், ஹ்ருதத்தைச் சிறப்பித்தருளு கின்றார் பரமானந்த
ரூபியென, மேலாய ஆனந்தத்தின் ரூபம் இருமைகா
ணமை அஃதுடைய தென்பதாம். இருமைகாணமையும்
துயிலினும் நிருவிகற்பத்தினும் ஒப்புடையதாகவே கூறப்
பெறுகின்றது “யாததுகண்டிலது கண்முகது காணத்தக்க
தைக் கண்டிலது” என்பதாதியான் அவ்விலைகொள்ள அசம்
பிரஞ்ஞாதங்களாம் பவப்பிரத்யயங்கள், சமாசத்தாற்றாழ்மை
யான பரமானந்த பதத்தான் உபாயப் பிரத்யயம் முக்கிய
அசம்பிரஞ்ஞாதமென அறையப் பெறும் உபாயமும் பவப்
பிரத்யயம் விதேகப் பிரகிருதிபெயர்கட்கு என்பதியம்ப்பப்
பது, “சிரத்தை வீரியமிருதி சமாதி பிரஞ்ஞாவாயிலாய
லார்கட்கு” எனச் சிரத்தை முதலியவை சூத்திரிக்கப்பட்
பன. அதன் வாயிலாயாம் அசம்பிரஞ்ஞாதம் முக்கிய
மாம், உபாயப் பிரத்யயம் என்ற சிரத்தை சித்தத்திற்குத்
தெளிவைத்தரும், அதுவோதாய் போலக் கல்யாணியாய்
யோகியரைக்காக்கும், சிரத்தை மிகுந்த விவேகம் விரும்பிய
வனுக்கு வீரியம் விளையும், வீரியம் விளைந்தானுக்கு மிருதி
பதியும், மிருதிபதிந்தவழி சித்தம் ஆகுலமற்றொழுங்காம்,
ஒழுங்காய மனனுக்கு பிரஞ்ஞை விவேகம் பிறந்தொளிரும்
அதனாலுண்மைப் பொருளறிவன், அதன் பயிற்சியான் விதே

கப்பிரகிருதிலயறினு மயலார்கட்கு அவ்வவ் விடயங்களினின் றும் வைராக்யத்தானே அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். ஈண் டும் பரமசப்தத்தானே கடைவாசியாக முதலிடைகள் ஆக்ஷேபிக்கப் படுகின்றன, அதனாற்றானே கிளம்பல் முதல தாம், பிறராற் கிளம்பலிடையதாம், இருவிதத்தானுங் கிளம் பாமை கடையதாம் பரமானந்த பதார்த்தமாம். இவ்வண் ணம் ஐந்து விதமாய் அசம்பிரஞ்ஞாதமும் சலோக பூர்வார்த் தாற் கூறப்பட்டது. நிமீல்யஎன்பது, அக்ஷீணி - இந்திரி யங்கள் மனத்துடன் கூட்டிப்பதினொன்றும், நிமீல்ய - தடை செய்து, புத்தி நிரோதத்தைச் செய்யாது இருக்கின்றேன் என்னும் பிரத்யயமாத் திரத்தைப் பற்றிய விஸ்மிதர் சம்பிரஞ் ஞாதர் எனப்படுவர். பாலனத்தானும் பூரணத்தானும் பரம் பிரஹ்மம் சர்வேசுரமும் சர்வான்கமும் ஆம், “எதனை யுணர்ந்ததான் யாவுமுணர்ந்ததாம் எதனாகேட்டில் வெவையுங் கேட்டதாம், எதனாலெண்ணில வெதுமெண்ணியதாம், எதனாலறிகிலாதேது மறிந்ததாம்,” எனக்கேட்கப்பெறுகின்றது. அவ்வான்மாவை ஆநந்தத்தோடு கூடிய சவிகற்ப சமா தியில், யோகியர் காண்கின்றனர், யாண்டு, இருதயத்தின்கண் ணே யிருப்பதை பாவனையாற் கற்பிக்கப் பட்டதையன்றும், இங்ஙனம் உத்தரார்த்தத்தான் இருசம்பிரஞ்ஞாதங்கள் இயம்பப் பெற்றன. இங்ஙனம் பூவிரை முனைமரக்கனிகளை யொத்த ஐம்பிரமங்களுள், எப்பூஸ்தானத்தது நிர்க்குணமோ அது முக்கிய நிருவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம், எவ்விரை யொப்பதாய் காரணமோ, அதுமென நிருவிகற்பத்தைப் பற்றியதாம், எம்முனைக்கொப்பாய் சூத்திரமெனப் பெரிய சூக்குமகாரியமோ அது விஸ்மிதத்தோடு கூடிய சவிகற்பத் தைப் பற்றியதாம் எம்மர வொப்பாய் தூலவிராட்டெனப் பெயரிய காரியமோ அது ஆனந்தத்தோடு கூடிய சவிகற்பத்

தைப் பற்றியதாம்; எது தான் ஐந்தாவது பலமொப்பதோ ஹரிஹரகௌரி கணேசாதித்திபாதிசுருள் ஒன்றான விக்கிரக ரூபமாம், அஃதிருவகையாம், மானதம் பாகியமும் பிரமாத் ரூபம், அவற்றுள்மானதம் விசாரத்தைப் பற்றியதாம், பாகியம் விதர்க்கத்தைப் பற்றியதாம். ஆண்டு எக்கால் மான தங்களாய சப்தார்த்த ஞானவிகற்பங்களானே கலப்புற்ற பிரஹ்மபாவனை பிரவிருத்திக்கின்றதோ அககாலிது விசாரத் தோடு கூடியதென விளம்பப்படும். எக்காற்றான் சப்தாதிய னுசந்தான மில்லாமலே மிகப்பயிற்சியினால் தான்றானே பிரஹ்மபாவம் விளங்குமோ அக்கால் அது விசாரமற்ற சவி கற்பமெனச் சாற்றப்பெறும். “உரையிறந்துணர்விறந்திட முணர்ந்திடுவரே, யுணவுமங்கையில் வரும்பலி யுகந்திடுவரே திரையிறந்தள விறந்துளபரங்கடனுளே செறிதரும்படி வருந்திருவகம்படியரே” எனவுங் காண்க.

யூயநஃ வாஜீஸ்வரஹிதே யொமவஸீக்ருதஃ ।

ஹிதாநிஷாந்நாதுயுஃ ஸவபூணிமணயதிதே॥

15. எண்ணுவர் பரமமான பிரமமாமெந்தாய் தன்னை வண்ணநல்யோகந் தன்னால் வயஞ்செயுஞ் சித்தந்தன்னில் உண்ணுமெவ் வுயிரையுந் தானொப்பென வருகிக்காண்பர் தண்ணளி யருண்மதத்த தாணுவைப் பேணுவோரே.

தியாயந்த - கற்பித மூர்த்திவிடயஞ் சித்தவருத்திப் பிரவாஹம் செப்பவராய் அதேபரமம் பிரஹ்மமாய் பார்ப்பர் அதைப் பார்க்கும் பலம் ஸ்ரீ பகவான் பதஞ்சலிமுனிவரானே சூத்திரிக்கப்பட்டுளது.—விசாரம் விண்டவற்கரிய தார்தொளியில் விளந்திடுமத்தியாத்மப் பிரசாதம்” அசுத்தி யாவரண மலமற்ற வொளிவடிவமாய சத்துவ புத்தியினது

இரஜதமங்களான் மறையாத சொச்ச திதிப்பிரவாகம் அரி யதாம் தெளிவாம்; எக்கால் எண்ணமிழந்தவனுக்குச் சமாதியால் இவ்வருந் தெளிவானதுண்டாமோ அக்கால் யோகிக் குண்டாம் அத்தியாத்மப் பிரசாதம் பூதார்த்த விடயம் முறை பிறழ்ந்தொரே காலத்தில் விளக்கமாகப் பிரஞ்ஞாலோகமாம். “இருதம்பரையுணர்வான் டெளிதினிலெழுமே” அவ்வொரு மையுற்றமனத்தினனுக் குண்டாம் பிரஞ்ஞைக்கு இருதம் பரை பெனப் பெயராம், இருதம் - உண்மையே, பரை - தறிக்கின்றது என இருதம்பரையாம். அதன்கட்டிபுணர்வு மணமும் இன்றுமென்றிக.” “மறை யனுமான வுணர்வு கடம்மினும், திறவயல் விடயஞ் சிறப்புறுதலினே” மறை யால் வருமுணர்வுபொதுவிடயமதரம், மறையாற் சிறப்பாயறைய வொணுதாம், என்னை, சத்தம் சிறப்பாய்க் குறிப்பிடா தாம்; அன்னணம் அனுமானம் பொது விடயத்ததேயாம், யாண்டடைவாமாண்டுக் கதியாம், யாண்டடைவிலதாம் கதி யாண்டின்றும், ஆகலினீண்டுச் சுருதலானே பொதுமையின் முடிபாம், ஆகவே சுருதகருதல் விடயஞ் சிறப்பாகா தாமொன்று மென்றிக. சூக்கும் தடையுற்ற தூரத்த வத்து வை உலகக்காட்சியானே கவரான் யோகி, விசேட அப்பிர மாணகத்தின் இன்மையவனுக்கின்றும் என்பதனுற் சமாதியுணர்வு நன்கு கவர்வதேயாம் அச்சிறப்பாயது, பூதகுக்குமத் திருந்தேனும் புருடன் பாலிருந்தேனு மென்க. ஆகலின் சுருக்கருதலுணர்வுகளினும் அயல் விடயத்தேயாம் அவ் வுணர்வு, சிறப்புப் பொருளுடையதாதலின், என அத்தியாத்மப் பிரசாதமாம் - இரஜதமங்களின் சூனியா சித்த சத்துவஹ்நர்ஷமாம். ஆண்டு சற்பூதார்த்தத்தை விடயப் படுத்தும் சாக்ஷக்கார ரூப உணர்ச்சியுண்டாம்; அதனானே யோகியர் சென்றனமுதலிய பொருள்களைக் கரதலாமலகம்

1-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 33

போலக்காண்பர். ஆகவின் அதற்கு மானசமாயினும் விடயம் பிரஹ்ம சற்பூதமேயாம், அதனாற்றான் மூர்த்திக்கும் நித்தியம் பக்தியை நிகழ்த்துவர். அஃதெண்ணியே யிஃதருளப் பெருகின்றது:—தியாயந்தஸூபாம் பிரஹ்மமென. விசாரப் பிரவிருத்தி விதர்க்கவாயிலாம் என்றருளுவார், சித்தே போகவசீகருத மென்றருளினார், போகம் சித்தத்தினது தூலப்பற்றில் முன்போலச் சத்தாதியனு சந்தானவாயிலாகவும் அஃதின்றியதாகவும் பாவனை பிரவிருத்திக்கும், அக்கால் சவிதர்க்க நிர்விதர்க்க மென்னும் அவ்விரண்டு சவிகற்பங்களு முண்டாம்; அவற்றுள் நிர்விதர்க்க போக வசீகருதமாகிச் சித்தத்திற் புகுத்தப்பெற்ற சற்பூதார்த்த விடய வுணர்வைத் தருவதாக ஆமென்பது பொருள். இருதம்பரை யுணர்வைக் கொடுப்பதேயாய இவ்வுணர்வினால் என்னேயயன் எனக் கடாவ விடையருளுகின்றார்:—பூதாநி சவாத்மநாதஸ்யம் சர்வாணி கணயந்திகே, என. எனது முற்றுருவார் தன்மை தானே அணிவுற்றதேயாம் தேகமாத்திரமோ அவித்தைபாலாயதாம், இங்ஙனம் ஏறும்பு முதலியவைகட்கும் அது ஒப்பேயாம் என்பதாக எப்பிராணியையுமே அவதிக்க மாட்டார் என்பது பொருள்.

(15)

(அ-கை.) இங்ஙன மறிபவராயுலகத்தில் எங்ஙனம் நிகழுகின்றனர் எனின் அதை மூன்றாலருளுகின்றார்:—

யெநகெநவிஜாஹிநா யெநகெநவிஜாஹுதாஃ।

யெநகெநவிஜாக்ரஹா யெநகெநவிஜாஸ்திதாஃ।

16. எவரொருவர் தம்மானு மேதமிடப் படமாட்டார்
எவரொருவர் தம்மானுமிடப்பெரிது மெய்துகிலார்
எவரொருவர் தம்பாலுமெரிசினமற் றேவாதார்
எவரொருவர் தம்பாலுமியல்பானே பற்றாரே.

(வி - ம்.) எப்புருடர் எச்சோரரானும் தனாதிகவர்வதிலா
மையின் ஆயுதாதியார் சேதிக் அகப்பெருர். இங்ஙனமே, எத்தா
யாதாதியானேனும் மனைகாணியாதிகளையும் விட்டிருத்தலின்
லத்தாதியால் (லத்தையோகவிசேடம்) இடர்ப்பட்டார். அஹிம்
சையாகிய மேலாய ஒழுக்கமுடையவ ராதலின் எவரோடுமே
கடின வார்த்தையாடிக் கலுழ்ந்துழலார்; எவரானுந் தாமும்
கடுபாஷ ணத்தாற் கண்கரையார். பரராவிடிபட்டும் பரரை
யிடித்தும் வாழ்ந்துபரரற் சேறப்பெற்றும் பரரைச் சேறியும்
பண்படுத்தப் புண்பட்டல் வெளியாம், எச் சீடராதியரானும்
பற்றுறார்; ஏகாங்கியாகியே யிருத்தலின், அல்லது எவ்வுன்
மத்தனாலேனும் தடுத்துபத்திரவப்படுத்தின போதினும் இன்
னணமே எப்பாவியாலேனும் இடர்ப்படுத்தப்பட்ட போதி
னும், எப்பர அபவாதசிலனாலேனும் கோபதாபாதிகள் ஏற்
படினும், எவ்வரச சம்பந்திகளாலேனும் ஜடபரதரொப்பச்
சிவிகை முதலியவை சமக்கும் பொருட்டுக் கழுத்தைப்
பிடித்து நெட்டிக்கொண்டு போனபோதினும் பிறவரினும்
விகாரமடையார். “இந்த வுலகந்தரஞ்செய் தெழுகடலெண்
டிசை கலங்கிநின்றகுலமலை, வந்து விழுமன்று மொன்று
மசைவிலர் வந்தபடி கண்டிருந்து மகிழ்வரே” சந்தன குங்கு
மங்கள் புழுகுகில் தண்பளிதஞ் சொரிந்து மகிழ்விலர் நொந்
தன கொண்டிரிந்து நுகரென நொந்திலர் முந்தை யென்று
நகுவரே” என்னும் பெரியாருறையுங் கண்டுகொள்க. (16)

(அ - கை.) இதன்கண் ணேதுவைக் கூறியருளுகின்
றார்:—

கூருணாவடுண்டஹுடியாஹுதி யாணீதயெ |

சுநுமுஹாயஹுதாநாஜிதகூராயாஜிதெதியாஃ ||

17. கருணாலயமாகிக் கனிமனராய்த்

தெருணுசினம்பொறி செற்றவரா

யருணேடுமவர்க்கருளே யருள்வான்

றரணீதலந்தன்னின் வலம்பருவார்.

(வி - ம்.) சினத்தைச் செயித்தவராதலின் அபகாரம் வந்தவிடத்தும் விகாரத்தை யடையார். கருணையானிறைந்த உளத்தவராதலின் துட்டப்பிராணிகட்கும் விராச முண்டாக வேண்டாம் என அவர்கட்கு ஞானப்பிரதானத்தால் திருவருள் புரியவேண்டி பூமண்டலத்தில் வலமாக சரித்துக்கொண்டிருப்பர். சஞ்சரித்த போதினும் பொறிவென்றமையின் உயிர்கட்கனுக்கிரகஞ் செய்வதொழிந்து ஒழிந்தவை யொன்றையுங் காதலியாதவர் என்பதாம். “செற்றவர்கள் தன்னுடனுஞ் செறுதற்கென்றுஞ் சிந்தைசெயுந் திறமறந்து சிறப்பே செய்யக் கற்றவர்” என்னும், “நொந்தனர் கன்றிவந்து நலிபவர் துந்தனரென்ற மைந்தகடனற வந்தன வென்றிடும் யைவரமகிழ் வந்தனரங்கிரண்டு முடையரே” என்னும் அரிய திருமொழிக் ளிங்கெண்ணலாம்.

“அழுதன் மாறுதலிலா விழியர்பாலருள்வரே, யவர்க ளாகமுமெலாம் விழியதாய் மொழிவரே, யெழுதன் மாறுத லிலா விர்வியா முருவரே, யிகலுமார் வழுமிலா திலகுபைர வர்களே”.

(17)

அவனிவா னடையவோ ரணுவதா நெடியரே

யணுவுமே ருகிரியா யறவுநே ரியர்களே

புவினிவா னடையவோர் பவனிபோ துவர்களே

புதலுகோ மளவியா மலைபுராதனர்களே.

என்பவற்றையு மெண்ணுக.

ஷெஹோக்ருஷுதொஹுவ ஸஹொஷாஸூகாஹ
நாஃ | ஷந்தாஹஸாஹோஹாமுாஃ ஸ்யுஸூக்ஷுமொபுஹ
நாஃ விரய. ||

18. உடன்மாத்திரம் பூபவொன்றே யுதிவார்
மடமோடுமணிச்சம மாதையர்காண்
டிடமாவீவர்பாக்கியர் தேவெனக்கும்
உடையார்விழிகாண வுட்புடையோய்.

(வி - ம்.) உடன்மாத்திரத்தைத் தாங்கியவர் என்றருளிய
தானேகந்தை கமண்டலம் தண்டம் பரதுகை முதலியவற்றை
யும்; தரிக்கமாட்டார் என்றருளியதா மென்க. பூப என்பது
பூ பாலகனாகிய உன்னால் திகம்பரர் சர்வ உபாயங்களானும்
காக்கக்கடவர் என அறிவித்தருளியதாம். ஓடும் பொன்முதல
னவும் ஒப்பாம் எவர்க்கோ அவர் சமலோஷ்டாஸ்காஞ்சன
ராவர். லோஷ்டம் - மண்ணுங்கட்டி, அஸ்கங்கள் - அர
தனமணிகள். காஞ்சனம் - பொன். இத்தகைய தீவிரவை
ராக்கியருப பெரும்பாக்கிய ஐசவர்யம் எவர்க்கோ அவர்
ஏதாத்ருசாமகர் பாக்கியராவர். வைராக்கியத்தினும் உயர்ந்த
பாக்கியமிலாதா மென்பதானே வைராக்கியத்திற்குப் பெ
ரும்பாக்கியத் தன்மை கணிக்கப்பட்டது. இவர் எமது திரு
விழிகட்குக் களிப்பருள்பவரர் யிலகுவராக. இங்ஙனம் யா
மும் அவர் தம் தரிசனத்தை யவாவுகின்றோம்; நீயும் எம்
மன்பதைவின் அவர் தந் தரிசனத்தை யடைவாயாக வெனக்
குறிப்பித்தருளுவார். உட்புடையோய் - பிரிய என விளித்
தருளினார்.

“அலைபொறும் லொருகா றலைபெடாதமைவரே
யருள்பொறும்லொருகாவருவிபாய் நயன்றே
கலைபொறும் லொருகோவணவ ராய்விவிவரே
கவலைதீர் பலிகொணீள் கரகபாலியர்களே”

இதனையுமுணர்க.

(அ - கை.) கூறியவாறாக ஆதி இரு சுலோகங்களால் விடயப்பிரயோஜனங்களும், மூன்றால் நூலியையும், ஆறால் வேறு மதவிலக்கமும், அயன் மூன்றால், அறிஞர்களின் நிலை பேறும் காட்டப்பட்டன. எஞ்சிய நான்காலயோகம் நானா வித மென்பதாதியால் பிரஹ்ம வித்தையென்பதாதி சூத்திரிக்கப்பட்டன, அங்ஙனஞ் சூத்திரிக்கப்பட்ட இவ்வியோகத்தை எஞ்சிய அத்தியாயத்தால் அதன் விருத்தி ரூபத்தால் விரிவாக வுரையருள்பொருட்டுப் பதிஞ்ஞை செய்தருளுகின்றார்:—

(18)

ததிஜாநீஹ்வகேஷு ஸுணயொமஹிநுதூஹி |

ஸூகூயாயஹிதஜநூஹிபாவெஷுஹ்வலாமராக ||

19 பலமாங்கடறன்னி னின்றும் பெரும்பாவலின்றுஞ்
சிவமாமதைக்கொண்டு செவிதனிற் சேவரேகும்
உவமானமில்யோக மெய்யுத்தம வுத்தமந்தா
னவமாமதைநாஞ்சொல வின்று நயந்துகேட்டி.

(வி - ம்) தம் - சூத்திரிக்கப்பட்ட யோகத்தை, இதானீம்-உனததிகார அடைவின்பின்னர், அஹம் - வேதங்களின் கர்த்தாவாகிய பரமேசுரரானயாம், வகேஷ - வியாக்யானப்பே மாக நீயும் எம்மான் விரித்துரைக்கப்பட்ட அவ்வியோகத்தைக் கேட்பாயாக; கேட்கும் பொருட்டு ஒருமையுடையவ னாதியென்பதாம். அதுத்தமம் - இதனினும் உத்தமம் வேறு இலாதாதலின் அதுத்தமமாம். “இதனினும் அயற்பொய்”

என மறையிருத்தலின், எவ்வேதாந்தப் பிரதிபாத்திய யோகத்தைக் கேட்டு மத்தியம் ஜந்து பாவங்களி னின்றும் விடுபடுமோ அங்ஙனமே சுருதி வேதாந்தங்களா லுற்பன்னமாயப் பரோக்ஷ ஞானவாங்கட்டு முறை முத்தித்தான அடைவு “அந்த மாமறையா னுடிய பொருளை யழகுறவறுதியிட்டல் லற், பந்தமாமயற் பற்றறுத்த மாதவரிப்பரம யோகத்திலே யெல்லாம், வந்து மாய்விட மாயனைத்தினும் பரமாய் மதிக் கொணு மாயையினுடைய, வந்த காலத்தே யந்தமற்றிந்தவ மிர்தினுலரிய வீடடைவார்” என அறையப் பெற்றுளது. கீழ்விழ்ச்சிக்குக் காரணமாய பாவங்களினின்றும் விடுபடும் உத்தம ஜந்து, கருமங்களினுலே சோதிக்கப்பட்ட உபாசனை யால் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட சித்தத்தில் எந்த யோகத்தைக் கேட்டு, பதினம் னீயா யிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பதினமனைப்போல அது நீயாயிருக்கின்ற யென்னும் வாக்கியத்தாற் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியத்தைக் கேட்டு அபரோகம் புரியும், அதனாற் சமுசாரத்தினின்றே விடுபடும், “அறிவினை யறிந்த அந்தப் போதினில், அபயமே ஜனக அடைந்தவ னுதி” எனச் சிரவண மாத் திராதியினேயும் அபய அடைவும் ஞானோதயமுங் காணப்படுதலின். யாதொரு அதமஜந்து உளதோ அதுவும்தேசவிசேஷ விசிஷ்டகுருவனுக்கிரகத்தாள் இந்த யோகத்தைக் கேட்டுச் சமுசாரத்தினின்றும் விடுபடும், அவ்வாறே அவிமுகத்தத்தைத் தொடங்கி ஜாபாலங்கள் கூறு கின்றன:—ஈண்டே யுயிருயி ருரமும்புங்காலையிற் றுண்டவன் ருரகப்பிரமந்தருவன், மாண்டவனெதனா னமிருதமயமாய்த் தூண்டருமோக்ஷந் துண்ணிவாழ்ந்திடும்” இதுவும் தரும அனதிகாரியாய துச்சப்பிராணிவாசகமாகியஜந்து பதம் பிரயோகித்தருளிய ஸ்ரீ பகவான் கஜானனராற்குறிப்பித்தரு ளப்பட்டதாம்.

1.-வது சாங்கியசாரார்த்தயோக அத்தியாயம். 39

(அ - கை) அவ்வனுத்தம யோகத்தையே யருளிச் செய்கின்றார்.

ஸிவெவிஷ்ணு உஸஸ்குள உஸஸ்யெ-ஃமியிநாராயிவ!
யாவெஷிஷ்யெ-ஃமம் ஸஸஷ்யெஷ்யாமொஷிதொஷி||

20. மன்றா டிறைவன் றமின்மாட்டு
மாலின்மாட்டு மாயையெனுங்
கன்றாக்குமரி தனின்மாட்டுங்
கதிரோன்மாட்டு மெழின்மாட்டு
மின்றார்ந்தம் மிறையவனே
யேதபேத மதியோகம்
நன்றம்யோக மதுவெனவே
நமதுமதமென் றுணருதியால்.

(வி - ம்.) ஈண்டுச் சிவாதிகளாகிய பஞ்சாயதன தேவதைகளிடத்தில் எவ்வபேத மதியுளதோ அது பரமயோகமெனப் பொருள் காணப்படுகின்றது, இதுவோ பொருந்தாதாம், ஒன்றற் கொன்று விலகுதலுற்ற வுபாதிகள் வாய்ந்த நனவுறம வைகளில் முக்கியமான அபேதபுத்தி சம்பவியாமை யினனும், ஆகாரியமாயவதற்கோ முக்கிய யோகத்தன்மை கூடாமையானும் என்க. விலக்கப்பட்ட முழு உபாதியபேகையானே அபேத புத்தி பிரமா முதற்றுவர மீராக வுள்ளவைகளிற் சிறப்பின்று மென ஐந்துகலையே கொண்டது அநர்த்தகமாம்; ஆகலின் இப் பொருள் துணியத்தக்க நல்லதொன்றல்லவாம், ஆயின் யாதுதான் ஓதவிழை வெனின், துதலுதும்:—“சிவமத்வை தம் நான்காவதா மதைநாடுவர்” என்னுஞ் சுருதியினனே, சிவே - விசுவதை ஜசபிராஞ்ஞ அபேகையானே நான்காவதாகிய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணேயும், “பூதங்கள் விஷ்ணு புலனங்கள்

விஷ்ணு” வென்னும் வைஷ்ணவத்தானே, விஷ்ணுள - உபா
தானமதாக வியாபகமாயா சபளத்தினிடத்தும், சக்தௌ -
அதனினுந் தாழ்ந்த மாயையின் மாட்டும், சூர்யே - ஆதித்
திய மண்டலத்திலிருக்கும் பொன்மயத்தின் மாட்டும், மயி -
நமதிடத்தும், என்னுமிவைகளிடத்திற் நாயசின்மாத்நிர
ரூபங்களே இவைகள் என்பதாகவுண்டாம் அபேதமதியாது
ளதோ அது, மம - முற்றறிவுடைய எமது, சம்யக்யோகம் -
நல்ல யோகம், என; மதஃ - சம்மதமாம். அந்நேல் விலக்கப்
பட்ட முழுஉபாதி அபேக்ஷையினானே ஈண்டபேதபுத்தியா
னது வேறு லகையானே விளம்பப்பட்டது எனின்? உபாதி
கட்கு மீண்டு சின்மாத்நிரத் தன்மையே கூற விழைவிருத்
தலின்; அங்ஙனமன்றோ:—அத்தியாரோப அபவாதங்க
ளானே நிப்பிரபஞ்சம் பிரபஞ்சிக்கப்படும் என்னும் வசனத்
தான் அத்தியாரோப பக்ஷத்திற் பரிணாமவாத ஆசிரயத்தில்
குடஞ்சால் பாணை குதிர் முதலியவற்றிற்கு மண்ணி
னும் அயலின்மை மன்னுமேனும் ஒன்றற் கொன்றுள்ள
வேற்றுமை விலக்கொணாதாம், அங்ஙனமே சிவாதிகட்கும்
சத்தினும் அயலின்மை யமைந்தபோதிலும் பரஸ்பரம்
வேறு வேறாய் அவற்றின் மாட்டபேத புத்தி சம்பவியாமை
யின் அத்தியாரோபமாகாதாம் அபவாதத்திலோபரிணாமமற்ற
விவர்த்தமற்ற விகற்பமற்ற சின்மாத்நிர ரூபத்தன்மையானே
யாவற்றிலும் அபேத புத்தி சம்பவித்தலின், அக்கருத்தானே
சிவாதிகளிடத்தேய பேதபுத்திவிதிக்கப்பெறும், அதனற்றான்
வேதார்தங்களில் அத்தியாரோபாதிகள் சுத்தப் பிரஹ்மத்தை
புணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கூறப்படுகின்றது. அங்
ங்ஙனமன்றோ:—“அஃதவாவியது வெகு பிரஜைக ளாவேமெ
னவும், இவையாவற்றையுந் சிருட்டித்தது, அது சிருஷ்
டித்து அதுவோபுகுந்தது, அதுபுகுந்து தூல குக்குமபூதங்க

ளாகியது” எனவும் தைத்திரீயத்தில் ஈசரசக்தி சபல ஆத்
மா காமபூர்வகந்தன்னைச் சிருட்டிக்கின்றது எனவும்
வியாக்கியான மிரண்டு கேட்கப் படுதலின்
தன்னைத்தானே சர்வப்பிரபஞ்சாகாரமாகச் செய்தது அத
னால் அந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிப் புகுந்து அவ்வம் மூர்த்
தா மூர்த்த ரூபமாயது என்பதாக அதற்கே சகசீவ ரூப
மாகப் பரிணாமம் பகரப்பெற்றது அவ்விது அத்தியா ரோப
மாம். அதன் பின்னர் “உண்மையுமின்மையும் சத்தியமா
யது எவ்வொரு சிறிதுளதோ அவ்வியாவுமே சத்திய
மெனச் சாற்றப் பெறும்” எனப்பரமாகிய சத்தியத்தின்
கண்ணே ஈசஜீவஜகமென்னும் மூன்றன் அத்தியாசமாம்
மூன்றிலும் சத்தியாத்தியாச மென அன்னியோன்னியாத்தி
யாச வாயிலாக மூன்றற்கும் சத்திய விவர்த்தத்தன்மை கூறப்
பட்டதாம், அதன் பின்னர் “இவ்வியாவற்றிற்கு முன் அவி
கருதப்பிரஹ்மமே யிருந்தது, அதினின்றும் தானே விகருத
நாம ரூபவிசேஷ முண்டாயது, அது தன்னையே தானே
செய்தது, ஆகலினது சுகிருதமென அறையப் பெறும்”
என விவர்த்தஹேது வாய அஞ்ஞானத்தை சத்தியத்தினும்
அயலாகத்துணிந்து அன்னிய அபேகைபற்றதாய் அசத்
சப்தத்தாற் கூறப்படுவதாய அதற்கே சர்வ காரணத்தன்மை
சாற்றப் பெற்றது. கனூப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியின் கண்ணே
அஞ்ஞானத்திற்கே சர்வத்தையுஞ் செய்யுந் தகைமை காண
வும் படுகின்றது. அஞ்ஞானமும் துச்சமாதலின் அசத்துத்
தன்மையானே பரிணாம யோக்கியம் அன்றாமென அதனை
மூலமாக வுடையது மூன்றும் விகற்பமாத் திர மெனச் சித்த
மாம். யாதுளதோ அது சுகிருதமாம் இரதமேயாமது
“எனச் சுகிருதவயற் பெயர்வாய்ந்தவதற்கே பாதவயற் பெய
ரிய இரச அவசேஷ நாசங் கூறப்பெற்றது அவ்விது அப

வாதமாம்; அதுவும் லோகத்தில் இருவகையாகக் காணப் படுகின்றது:—வெந்த ஆடை வியகத்தியழிந்திடினும் ஆகிரு திவிளங்கு கின்றதே போலும்; எரிந்த கற்பூரத்திற்கோ ஒன் றுமே காணப்படுவதின்றும்; அவற்றுளாதிபது எல்லா வடிவ விலங்கும் வடிவம் உபாதியோடு கூடிய பிரஹ்ம வித் தனுபவிக்கின்றான்; அது காண்பிக்கப்பட்டுளது சாமகா னத்தில் “யானன்னம் யானன்னம் யானன்னம், யான் அன்னா தன்யான் அன்னாதன் யான் அன்னாதன், யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன் யான் சுலோகஞ் செய்பவன், யானிருக்கின்றேன் முத லுண்டா னவன், சத்தியத்தின்” பொருள், யான் - அசங்க உதாசீனனாகிய ஆனந்தாத்மா, அநாதி யநிர்வாச்சிய அவித்தையினுலே, அன்னம் - உண்ணத்தக்க உபயோக்கியமாம். அன்னாதன் - அன்னத்தை யுண்ணும் போக்தா, மும்முறை மொழிந்தது விஸ்வமவெளிப்பாட்டின் :பொருட்டாம், பூலோக புவலோக சுவர்க்க லோகத்துள்ளார் பொருட்டெனினுமாம். சுலோக மென்பது அன்ன அன்னாதரின் சங்காதமாம், அதனது செய்பவன் கர்த்தாவாகிய சேதனவான். கீர்த்திபைச் செய் பவனெனினுமாம். ஆனந்தாத்மாவாகிய யானிருக்கின்றேன், முதலிலுண்டான இரணிய கருப்பன் சத்தியத்தின் - மூர்த்த அமூர்த்த வடிவமாயிராரின்ற பிரபஞ்சத்தின் (கருத்தாமுத லில்) என்பதாம். என்பதாக இரண்டாவது இயம்பமுடி யாத உபாதியற்ற பிரஹ்மவித்து அனுபவிக்கின்றான். அவ னும் “எக்காற்றான் இவன் திருசியமற்றுத் திகழ்வடிவற்று ஒரு சொலுமற்று ஒரீடமற்றுள எரியயமிலது இனிது நிலை பெறுமோ அக்கால் அபயத்தை யடைந்தவனுவன்” என் னுஞ் சுருதியினுனே காண்பிக்கப்பட்டுளான், இவ்வண்ண மே “உற்றவ னுபாதியை யற்றவனுபாதியை, நற்றவரிருவ

ரெனவே யுளராம், முற்றவன் சருவாத்மாவாய் முதிர்வன்
பிற்றவன் நிருபாக்கியனாகுவனே” எனவார்த்திகத்தே கூறப்
பெற்றுள்ளது.

(20)

(அ - கை) இங்ஙனம், நிட்களானந்த மாத்திர சொ
ருபத்தை யுடைய ஆத்மாவிற்கே .ஜகத்தின் ஜன்மஸ்திதி
லயகாரணத் தன்மையைக் கூறியருளுகின்றார்:—

சுஹவெஜமஷுஸூத்யஜாஸி வாயாயாஸிவ |

சுக்ஷாநாநாவிபஃவெஷஃ ஸஃஹராஸிஸூலீயா. ||

21. யானே யுலகந்த்ணயாததனா
லானாவனவே நகங்காத்திடுவேன்
நானாவிதவேடந் தமைநணியே
தானே யழிப்பேன் னினிலீலையினால்.

(வி - ம்.) நானாவித வேஷங் கிருதவா - பிரஹ்ம
விஷ்ணு ருத்திரர்களின் ஆகிருதிகளைக் கொண்டு உலகத்தின்
கிருஷ்டியாதிகளை வினையாட்டாக மற்றையரா லேவப்பெரு
மலே செய்வேன். அங்ஙனமே மறையும் “ஆநந்தந் தன்னி
னின்றே யாயின விவையெலாமும், ஆநந்தந் தன்னினானே
யாயின விவைகள் வாழும், ஆநந்தந்தன்னிற் சென்றே
யடங்கியே யிவைகள்யாவும், ஆநந்த மயமதாயே யடங்
கியே யமையுமன்றே” என மலர்கின்றது. இதனானே பூர்வ
சுலோகத்திற் புகன்ற விஷ்ணு மாயாவிசர்க்காதிகர்த்தா
ஆனந்தைகர சமாய என்னினின்றும் பேதிப்பதின்று மென
வோதியருளப்பெற்றதாம்.

(அ - கை.) தேவதை முதலிய வேற்றுமையைக்காட்
டும் மாயையும் தனது காரிய சக்திமாக யானே யென்றரு
ளிச் செய்கின்றார்:—